

YENI
EVREDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

DURDURAMAYACAKSINIZ!

• Halk
Devrimlerinden
Dersler
Sonuçlar

• UKKTH ve
Tam Hak
Eşitliği

• Bastırılanın
Büyük
Geri
Dönüşü

• 13 Mart
Savaşçıları
Yaşıyor,
Savaşıyor

• Yaşasın
Dünya
Emekçi
Kadınlar Günü

• Konak
Taşeron
İşçileri
Eylemde

KONAK BELEDİYESİ TAŞERON İŞÇİLERİ YALNIZ DEĞİLDİR 13 MART SAVASCILARI YAŞIYOR, SAVASIYOR

HALK DEVRİMLERİNDEN DERSLER SONUÇLAR

Tunus, Mısır halk devrimleri ve Ortadoğu halk ayaklanmaları her geçen gün yeni bir gelişme gösteriyor, yeni yönleri ortaya çıkıyor. Biz, ortaya çıkan yeni gelişmeleri ve yönleri çeşitli yazılarımızda ele aldık; almaya devam ediyoruz.

1- Arap halk devrimleri bir kez daha göstermiştir ki, bir devrime girişmek için, devrimin biçimsel koşullarını değil, devrimin gerçek koşullarını temel almak gerekiyor. Arap ülkelerindeki devrimler de eğer kitleleri düzen içinde oyalama çabası gösterenlerin yaptıkları gibi, devrimin biçimsel koşullarını esas alsalardı, bu ülkelerde tarihin büyük olaylarından birine öncülük edemezdi.

Biçimsel koşullardan hareket edenler, kitlelerin çoğunluğunun seçimlerde, kitle toplantılarında, kongrelerinde, bizden yana olup olmamasına bakarlar. Oysa ki emekçi kitlelerin, burjuva sisteme duydukları öfkeye, hoşnutsuzluğa, gösterdikleri tepkilere, ortaya koydukları eylemlere bakmak gerekiyor.

Bir devrim için "biçimsel çoğunluk" arayanlar, Arap halk devrimleri örneğinde bir kez daha karaya oturdular. Eğer Arap ülkelerinin devrimcileri ayaklanmayı başlatmak için kitlelerin biçimsel çoğunluğunu arasalardı, bu devrimleri hiç başlatamazlardı. Halkın çoğunluğu eylemle, ayaklanmayla, devrimle ortaya çıktı. Devrimden önce pankartlarımızın arkasında kaç insan var diye düşünselelerdi, ayaklanmaya hiç bir zaman girişmez ve kendi dışında başlayan ayaklanmanın da gerisinde kalırlardı.

2- Arap ülkelerindeki devrimlerin daha ileriye, bir halk iktidarına dek gidememesinin temel nedeni, işçi sınıfının, emekçilerin bilinç ve örgütlenmelerdeki yetersizlikleridir. Bunda burjuva diktatörlüklerin uzun yıllara yayılan ve süreklilik kazanan ağır baskılarının kesin bir etkisi var. fakat durum yalnız bununla açıklanamaz. Komünistlerin, devrimci hareketin etkin güç olarak politika ve pratik sergilememesi de burada önemli bir faktördür.

Etkin devrimci programa, devrimci eylem çizgisine sahip bir proleter sınıf partisinin olmaması devrimin utkuya ulaşmamasında en önemli etkidir.

Asıl sorun her koşul altında devrimin çıkarlarını savunmaktır, her zaman devrimi hedeflemek ve devrim için mücadele etmektir.

Devrimci bir anlayışla, devrimci bir çalışma tarzıyla, devrimci strateji ve taktikle, devrimci propaganda ve ajitasyonla ve bağım-

Toplumsal devrimler, isterse çok önemsiz ve küçük bir ülkede yapılsın, politik yolla, devrimci dönüşüm yoluyla ve devrimci ideolojik etkiyle dünyanın en ileri ve en büyük ülkelerin halklarını kendi devrimci atmosferine çekerler. Arap ülkeleri ve Ortadoğu halk ayaklanmaları devrimci kitlelerin enerjilerini harekete geçirerek, devrimci fırtına estirecek ve devrimin rüzgarıyla dünyaya etkide bulundu. Bu etkinin tüm boyutları süreç içinde somut olarak ortaya çıkacaktır.

sız sınıf politikasıyla öne çıkılır, etkin güç olunur, kitlelere ve devrime önderlik edilir.

Hiçbir proleter sınıf partisi pratiğin çelikleştirici okulundan geçmeden, çatışmalara girmeden, devrimci eylemleri örgütlenmeden, öncü konuma, kitlelerce kabul edilen öncü bir düzeye gelemez.

3- Kuzey Afrika devrimlerinde ortaya çıkan bir durum, 19. yüzyıl ve 20. yüzyıl toplumsal devrimlerinde, 20. yüzyılın başlarında Latin Amerika'da ortaya çıkan devrimlerde de görüldü. Devrimlerin aniden başlaması, kendiliğinden bir karakter taşıyan devrimlerin ortak özelliğidir.

Devrimci ayaklanmanın ve devrimin aniden başlaması karşı tarafı hazırlıksız yakalar. Düşman daha kendi güçlerini toparlayamadan, önlem alamadan, ayaklanan halk epey bir yol almış olur ve belli bir üstünlük sağlar. Tunus ve Mısır'da devrimlerin karşı tarafın hiç beklemediği bir anda başlaması, egemenlerin aleyhine, devrimci halkın ise lehine sonuçlar yarattı. Devrim, karşı tarafın şaşkınlığından, hazırlıksızlığından çok iyi yararlandı.

Devrimin aniden başlaması halk güçleri için bir avantajdır. Hareketin kendiliğinden karakteri de öyle. Devrimin kendiliğinden başlaması devrimin geniş kitlelerin içinde ne denli kök saldıgını gösterir.

Bunların önemli bir sonuç çıkarılmalı: Devrimin öznesi, devrimin öncüsü eğer devrimin genel koşulları oluşmuşsa, toplumun iç çelişkileri çok keskinse ve tüm çelişkiler üst üste binmişse, devrimin bu koşullarda aniden patlak vereceğini düşünerek, hazırlıklarını ona göre yapmalıdır.

4- Arap halklarının devrimleri, devrimci bir krizde, aniden ortaya çıkan devrimci durumla başladı. Devrimci kriz, devrimci durum ise ekonomik ve politik nedenlerden doğdu.

Burada asıl üzerinde durmamız gereken, devrimin koşulları oluşur oluşmaz ortaya çıkan durumu, devrimci bir müdahaleyle ayaklanmaya, devrime çevirmektir. Devrimci dönemlerde, devrimci öncünün, devrimci öznenin rolü çok büyük bir önem kazanır ve öne çıkar.

Kuzey Afrika ülkelerinde aniden oluşan devrimci durumu, devrimci krizi devrime dönüştürmek için, devrimci gençliğin, devrimci politik grupların yaptığı gibi bir ataklık göstermek, kitlelerin öfkesini ortaya çıkan çelişkileri ateşleyecek, devrimci bir hamle yapmak gerekiyor. Devrimci kitleler, hücumcu, ayaklanmacı bir anlayışla davranmadan, ortaya çıkan uygun şartlar bile devrimci eylem için kullanılamaz.

5- Ayaklanma sırasında ileri atılan, dövüşen, devrimin gerçekleşmesinde tayin edici rolü olan ve bunun sonucu olarak toplumda sınıfsal politik ağırlığı artan proletarya, emekçilerin kurutulduğu için doğan devrimci ortamdan yararlanırken, dünya devrimci deneyimlerinden dersler/sonuçlar çıkarmalıdır.

En çok da yan yana gelmek zorunda olduğu, burjuva muhalif güçlere, onların politik hareketlerine karşı (Arap ülkelerinde olduğu gibi) devrim deneyimlerinden yararlanmalı ve uyanık olmalıdır.

Kuzey Afrika ülkelerinde, halkın gücüyle, bir devrimle bütün ekonomik politik gücü elinde tutan elit burjuva kesimin devrildiğini çok iyi bilen burjuva muhalefet, aynı devrimci halkın verdiği mücadelenin kendisine ve kendi çıkarlarına da yöneleceğini çok iyi biliyor. İktidara çevrilen silahlar, yarın kendisine karşı çevrilecektir.

Proletarya ile burjuvazi arasındaki uzlaşmaz çelişkiler çok keskindir. Bu şartlarda, devlet iktidarına karşı verilen emekçilerin mücadelesinin, sermayeye karşı bir mücade-

Başyazı

leye dönüşmesi kaçınılmazdır. Emeğin sermayeye karşı devrimci mücadelesi bundan sonra çok daha öne çıkacaktır.

Halkın eski rejime başkaldırması, isyan etmesi, ayaklanması ve devrime girişmesi, devrimle özgür bir ortam yaratılmasında, kendi sonunu, yani sosyalizmi gören burjuvazi, bu durumun sürüp gitmesine razı olmayacaktır. Burjuvazinin tüm politikası, politikasını özü kendi sınıf egemenliğini korumak için emekçiler üzerinde şiddetli bir baskı uygulamaktır.

Varsın saldırsın, tarihin çarkı artık geri çevrilemez. Devrimin canlı deneyimlerine dayanan emekçi kitleler, yeni bir devrimi ateşleyecektir. Proletaryayla kapitalistler arasındaki çatışma tarihsel olarak kaçınılmaz bir çatışmadır.

6- Arap ülkelerinde, Ortadoğu'da gençliğin, devrimci kitlelerin ayaklanmasında, dünyadaki devrimci yükselişin, dünya devriminin gelişiminin kesin etkisi var. bu etkilenme ve bilgilenme çeşitli biçim ve yollarla ülkelere ve insanlara ulaşıyor. Uluslararası iletişimin ve bilgilenmenin engellenmesinin olanaksızlığı, kitlelerin dünyada olup biteni anında öğrenmesini sağlıyor. Burjuvazinin kendi egemenliğini pekiştirmek ve sürdürmek için kullandığı hangi iletişim basın vb. silah varsa hepsi kendine karşı yöneliyor.

Kuzey Afrika ve Ortadoğu'da gençlik ve halk kitleleri kitle iletişim araçları ve basın yoluyla dünyadaki tüm gelişmeleri, olayları, bilgileri anında öğreniyordu. Bunun engellenmesi bile yığınlarla hükümetlerin geriliğine yol açmıştır. Sonuçta burjuvazi, uluslararası iletişim ve bilgilenme kanallarını açmak zorunda kalıyor. Bu kanallardan içeriye dünyadaki gençlik eylemleri, işçi ve halkların eylemlerinin haberleri ve etkisi giriyor. Dünyada devrimci eylemler yıllardır engellenemeyen bu kanallarda ve her yolla ülkelere taşınıyor. Latin Amerika'nın devrimleri, Avrupa'daki ayaklanmalar her ülkede izleniyor, değerlendiriliyor ve sonuçlar çıkarılıyor.

Dünya Tahrir Meydanı'ndaki ayaklanmayı, çatışmayı ve zaferi anında izledi. Yunanistan'daki ayaklanma sırasında da aynı şey oldu. Dünya genelinde baskın olan, öne çıkan, toplumları altüst eden devrimci eylemler dünya proletaryasından, ayaklanan halklardan, devrimci gençlikten, komünist hareketten geliyor. Ve burjuvazi bunların haberlerini, bilgisini ve etkisini artık engelleyemiyor. Tersine geniş kitlelere taşımak zorunda kalıyor. Burjuvazi zorunlu olarak karşıtı için çalışıyor.

Öğrenci gençliğin siyasi eğilimi ağırlıklı olarak sol, sosyalisttir. Öğrenci gençlik pratikte de bu eğilime uygun davranmaktadır. İşçi sınıfı ve emekçi kitleler sermayeye karşı mücadelede, ayaklanma ve devrimde devrimci öğrencileri daima yanında bulmuştur. Arap ülkelerindeki çatışmalarda, isyan ve devrimde öğrenci gençlik halkların devrimci kavgasının yanında yer almıştır. İşçi sınıfı, öğrenci gençliği yanına çekmek için çok bilinçli ve etkin bir çaba içinde olmalıdır. Bu politika ve perspektif, zafer ve gelecek için, bir gereklilik ve zorunluluktur

7- Uluslararası devrimci hareket, Arap halklar üzerinde devrimcileştirici, dönüştürücü, ileriye doğru atılım yapmasını sağlayan bir etki yarattı. Arap halklarının devrimcileri de büyük bir coğrafyada, gerici burjuva rejimleri yıkarak, dünya devrimci süreci üzerinde hızlandırıcı bir etki yaptı.

Bir devrim merkezi haline gelen Tahrir Meydanı halkları ayaklanmaya, çatışmaya ve devrime çağıran bir mevzi, bir devrim odağı rolünü oynadı.

Toplumsal devrimler, isterse çok önemsiz ve küçük bir ülkede yapılsın, politik yolla, devrimci dönüşüm yoluyla ve devrimci ideolojik etkiyle dünyanın en ileri ve en büyük ülkelerin halklarını kendi devrimci atmosferine çekerler. Arap ülkeleri ve Ortadoğu halk ayaklanmaları devrimci kitlelerin enerjilerini harekete geçirerek, devrimci fırtına estirecek ve devrimin rüzgarıyla dünyaya etkide bulundu. Bu etkinin tüm boyutları süreç içinde somut olarak ortaya çıkacaktır.

8- Bir toplumun çözülmesini sağlayacak biricik yol, o toplumun temelindeki uzlaşmaz sınıf çelişkilerinin gelişmesidir. Devrimlerin toplumsal değişimin güçlü bir etkeni haline getiren, bu çelişkilerin kronikleşmesidir. Kuzey Afrika ve Ortadoğu halk ayaklanmaları toplumun iç çelişkilerinin gelişmesi ve keskinleşmesi temelinde gündeme geldi.

Çok güçlü görünen gerici burjuva diktatörlüklerinin çok kısa sürede çökmesine yol açan devrimci olaylar, sistemin derinliklerindeki çelişki ve çatışmaların su-

yüzüne vurmasıyla meydana geldi. Sistem, temelindeki uzlaşmaz sınıf çelişkilerinin gelişmesiyle içten çökmüştür. Halk ayaklanmaları bu süreci sonucuna götürdü. Bu yüzden eski rejimler çabuk çöktü.

O dar politik ve toplumsal yapılar çağdaş gelişmeye dar geliyor, üretici güçlerin büyümesini engelliyor. Yapılması gereken bir devrimle, genişleyen toplumsal üretici güçleri, bu dar yapılardan kurtarmak, onları özgülürleştirmektir.

Son noktayı halk koydu. Halk ayaklandığı zaman, o çok görkemli gibi görünen iktidarlar, bir vuruşla devrildi.

9- Arap ülkeleri ve Ortadoğu halk ayaklanmaları, dünya tarihi için yeni bir dönüm noktası oldu. Uzun tarihsel dönemi kapsayacak değişiklikler bir kaç haftada gerçekleşti. Bu anlamda dünya tarihine bir hız verdi. Emekçilerin kurtuluşu yolunda büyük bir mesafe, kısa sürede alındı.

Emperyalizm bölgedeki egemenliğini gerici burjuva iktidarlara dayanarak sürdürmüştür. Devrimlerin gerçekleştiği ülkelerde halk, iktidarı elinde tutan güçlerin egemenliğini yıkmıştır. Sermayenin egemenliği ise duruyor. Bu temele bağlı olarak, uluslararası sermaye bu ülkelerde egemenliğini çeşitli yollarla devam ettirecektir. Ancak, halkların ayaklandığı bir yerde, halklar üzerinde burjuva egemenliğini sağlamak artık kolay değildir. Halklar, gelişmenin önünde ayakbağı olan gerici burjuva iktidarları devirerek ve ayaklanmayı geniş bir alana yayarak, emperyalist-kapitalist sisteme karşı mücadelede önemli bir çıkış noktası yakalamıştır.

10- Bu ayaklanma ve devrimlerde, öğrenci gençlik işçi sınıfının yanında etkin bir rol oynadı. Öğrenciler bugüne dek tüm devrimlerde önemli rol oynamıştır. Günümüzde öğrencilerin sayısı topluma oranla sürekli artıyor. Öğrenciler nüfusun büyük bir bölümünü oluşturuyor.

Öğrenci gençliğin siyasi eğilimi ağırlıklı olarak sol, sosyalisttir. Öğrenci gençlik pratikte de bu eğilime uygun davranmaktadır. İşçi sınıfı ve emekçi kitleler sermayeye karşı mücadelede, ayaklanma ve devrimde devrimci öğrencileri daima yanında bulmuştur. Arap ülkelerindeki çatışmalarda, isyan ve devrimde öğrenci gençlik halkların devrimci kavgasının yanında yer almıştır.

İşçi sınıfı, öğrenci gençliği yanına çekmek için çok bilinçli ve etkin bir çaba içinde olmalıdır. Bu politika ve perspektif, zafer ve gelecek için, bir gereklilik ve zorunluluktur.

C.DAĞLI

ULUSLARIN KENDİ KADERİNİ TAYİN HAKKI VE TAM HAK EŞİTLİĞİ

Kürt halkının isyan etmesi, ayaklanması, savaşması ve devrimin etkin bir gücü olması boşuna değildir. Bu halk, ağır ulusal baskı altında tutulan, ezilen ve sömürülen bir halktır. Bir halkın en çok baskı gören ve ezilen bir durumda olması, o halkın ayaklanmasının önemli bir nedenidir.

Emekçi halk kitlelerinin kapitalist toplumdaki gerçek durumunu anlatmak için kullandığımız, ezilen, sömürülen, yoksulluk ve yoksunluk içinde tanımlanmasını Kürt halkının yaşamına uyguladığımızda aynı gerçekle kalın çizgilerle karşılaşırız.

Kürdistan'ın ilhak edilmesinin, Kürt halkının ezilen bir halk durumuna gelmesinin, ekonomik olarak geri bırakılmasının yıkıcı, tahrip edici sonuçları olmuştur. Ekonomik, politik kültürel vb. yıkıcı sonuçlar, ulusal baskının kaçınılmaz sonuçlarıdır. Aynı sonuçlar ve temelindeki ulusal baskı aynı zamanda devrimci başkaldırının gerçek koşullarını oluşturur.

Kürt halkının, Türkiye'nin metropollerine kitlesel göçü, birincisi ulusal baskı nedeniyle; ikincisi bunun bir sonucu olarak ekonomik gerekçelere dayanıyor.

Ulusal baskının en katı, en isyan ettirici biçimde uygulanmasının kaçınılmaz sonucu gerçekleşen çok sayıda isyandır. Bir halkın inkâr edilmesi, dilinin, kültürünün yok sayılması o halkı ayaklanmalara yöneltmiştir. Bu yüzden ezilen halkın kendi dili için mücadelesi ulusal baskıya karşı bir isyan, bir başkaldırıdır.

Ulusal sorun, Kürdistan sorunu çözülmediği için, her toplumsal sorun politik bir sorun haline geliyor, politik özgürlüğün (kurtuluşun) bir aracı rolünü oynuyor.

Egemen ulusun, ezilen ulusun dilini, kişi adlarını, yer isimlerini değiştirmesi, kültürü ve sanatını yasaklaması tamamen politiktir ve ulusal baskının bir parçasıdır. Aynı konuların ezilen Kürt ulusu açısından ulusal baskıya karşı, mücadelenin bir parçası olarak görülmesi ve politik olarak kullanılmasında, şaşılacak bir taraf yoktur.

Tam Hak Eşitliği

Tam hak eşitliği kavramı, ulusların ve dillerin ayrıcalıklarının reddeder; bunun yerine ulusların ve dillerin eşitliğini koyar. Tam hak eşitliği bu nedenle resmi dil, dev-

let dili zorunluluğuyla çelişir. Resmi dil zorunluluğu, diğer dillerde konuşan halklara bir baskıdır, onları kendi egemenliği altında tutmaktır. Resmi dil, egemen ulusun, ezen ulusun, ulusal baskı uygulayan ulusun dilidir.

Tam hak eşitliği için, sadece okullarda anadil eğitimi değil, ana dilin, tüm alanlarda, kullanılması özgür olmalıdır.

Türk devletinin Kürtçe'nin okullarda anadil olarak kullanılmasına karşı çıkması, buna karşı ezilen Kürt halkının anadilini her alanda serbestçe kullanmak için mücadele vermesi bir çatışmadır. Eğer dillerin eşitliği kabul edilmez ve zorunlu dilde ısrar edilirse, bu alanda daha binlerce çatışma çıkacaktır.

Türkçe, resmi dil olmaktan çıkartılmıy. Halklar arasında bir zorlama, bir baskı olmadan iletişim dili olarak kullanılabilir.

Ulusal sorun alanında tam hak eşitliğinin güvencesi UKKTH'dir. Ancak ezilen ulusun istediği zaman ayrılma hakkı varsa oluşan birlik eşitliğe dayanır ve gerçekten özgür gönüllü birlik olur. Ayrılma hakkını tanımayan bir birlik zoraki birliktir.

Özgür birlik, ezilen ulusun, ayrılma tam hakkını tanıyan, ezilen ulusun özgürce kabul ettiği ve onayladığı birliktir.

Sorun yalnızca biçimsel eşitliğin sağlanması değildir; uygulamada, yaşamda eşitsizliğin ortadan kaldırılmasıdır. Ezen, ezilen ulus arasındaki eşitsizlik pratikte çok çeşitli biçimlerde varlığını sürdürebiliyor. Asıl sorun gerçek ve tam eşitliğin sağlanmasıdır.

Ulusal sorun alanında, tam hak eşitliği bu nedenle Türkiye'nin burjuva düzeni çerçevesinde, burjuva diktatörlüğü altında gerçekleşemez. Burjuva düzende biçimsel eşitlik (hukuksal vb.) dahi tam değildir, güdük, sınırlı ve denetimlidir. Tam hak eşitliği, gerçek anlamda proletarya enternasyonalizmi ilkelerine dayanan UKKTH'ı benimseyen, bunun bir gereği olarak ezilen ulusun ayrılma tam hakkını önkoşul olarak kabul emeğin iktidarında, toplumsal kurtuluşu gerçekleştirme konusunda alan proletarya iktidarıyla gerçekleşir.

Ulusal sorun, Kürdistan sorunu, UKKTH temelinde ele alınmalı. UKKTH'nı Türkiye Anayasası temelinde

tartışmak, UKKTH'nın özü olan ayrılma hakkını yadsımak olur. Sorunu yalnızca "birlik" temelinde görmek anlamına gelir.

Zoraki birlik devam ettiği sürece, yapılacak anayasa tartışmaları ve değişikliği, eşitlik ilkesine aykırı olur. Kürt halkı özgürse, özgür olarak görüşmelere katılıyorsa, ancak o koşullarda hedeflenen yeni birlik sorununu özgürce tartışmış olur.

Bugün Türkiye'de anayasa tartışmaları çerçevesinde ele alınan bireylerin biçimsel eşitliği, yani bireylerin yasa karşısında eşitliğidir. Daha doğrusu Kürt sorununun bu çerçevenin içinde çözülmesi amaçlanıyor. Oysa Kürt sorunu, Kürdistan sorunu temelinde görülmelidir. Bu sorun "birlik" temelinde tartışıldığında kabul edilmesi gereken ilke, ulusların eşitliğidir.

Ulusal Sorunun Çözümünün Zeminleri

Kürt halkının verdiği mücadeleyi devrimci olarak görmeyenler gerçek devrimci mücadeleyi ve sonuçlarını kavrama yetisine sahip olmayanlardır. Kürdistan'da sürdürülen ulusal, sınıfsal mücadelenin, hem Kürdistan için hem de Türkiye halkları için devrimci anlamı ve sonuçları var. Çünkü Kürdistan'ın devrimci mücadelesi halkların ortak düşmanını zayıflatıyor, güçten düşürüyor, yıpratıyor. Çünkü toplumsal kurtuluş yolunu açıyor, onu hızlandırıyor. Bu nedenle Kürt halkının verdiği mücadelenin tarihsel ve nesnel devrimci anlamı doğru olarak anlaşılmalıdır.

Kürt hareketinin yarattığı devrimci etkinin, Türkiye devrimci hareketinin yarattığı devrimci etkiyle birleşmesi, yani birleşik devrimin devrimci etkisi, Türkiye burjuvazisinin moralini çökertmiştir. Halkların mücadelesine ise güçlü bir itiş vermiştir. Kürt halkı, Türkiye emekçileri, devrimci güçler yüksek bir moralle kavgayı ateşliyorlar.

Kürt ulusal sorunu, birleşik devrimin bir kaynağı; burjuva devletin yıkılmasının ve parçalanmasının güçlü bir etmenidir. Burjuva askeri ve bürokratik devlet makinesinin kırılıp parçalanması, Demokratik Halk Devrimi'nin önkoşuludur. Önder proletarya, devrim hedefine varmak için, tüm devrimci kitleleri bu mücadelede birleştirmelidir.

C.DAĞLI

BASTIRILANIN BÜYÜK GERİ DÖNÜŞÜ

Arap ülkelerinin hemen hepsi elli yıl önce sömürgeci emperyalizme karşı bağımsızlık bayrağını yükselttiler. Anti-kapitalist içeriğe sahip olmayan anti-emperyalizm ve bağımsızlık, bunu yürütenlerin hatalarından dolayı değil, bu kısır programın sermaye ilişkilerine dokunmaması nedeniyle, sonuçta emperyalizmle işbirliğine ve kendi halkına karşı iç savaşa dönüşür. Bölgenin pek çok komünist partisi, bu kısır programa sadık kaldı, sadece emperyalizme karşı diye burjuva hükümetlere destek sundular. Burjuva sınıf ise, bu arada birikimini arttırdığı ölçüde yönetimi ele geçirdi, devleti gericileştirdi, ilk fırsatta emperyalizmle işbirliğinin yollarını aradı. Üstelik, geçmişin “bağımsızlıkçı” laflarını unutturabilmek için, çok daha saldırgan ve acımasız oldular.

Fas'tan Bahreyn'e, Yemen'den Irak'a oldukça geniş bir coğrafyayı kapsayan Arap ve Müslüman toplumlarda meydana gelen devrimler ve isyanlar, buralara dair pek çok önyargıyı yıktı. Bu topraklardaki yüz milyonlarca insanın, dinsel gericilik ve cemaat örgütlenmelerinin pençesinde muazzam bir yoksulluğu bir kader gibi algılayıp, adeta uyuşmuş gibi tarihin dışına itildiklerine dair o önyargı, gerçekte, bizzat emperyalizm tarafından yaratılmış koca bir yalandan ibaretti. Oysa aynı topraklar, elli yıl önce çok kitlesel komünist partilere, yaygın işçi hareketlerine ve devrimci ulusal kurtuluş mücadelelerinin ev sahipliği yapmıştı.

Ondan fazla ülkeye yayılmış ve nüfusun ezici çoğunluğunu Arapların oluşturduğu Kuzey Afrika ve Ortadoğu, 20. yüzyılın başlarından bu yana, emperyalist sömürgecilikten öylesine acılar yaşadılar ki, sosyalist sistemin güçlü varlığı bu ülkelerin bağımsızlık mücadelelerinde büyük rol oynadı. Sermaye birimi zayıf, burjuvazisi dağınık ve örgütsüz olduğundan, hemen hepsinde sömürgeciliğe karşı savaşımın başını küçük burjuva kadrolar çektiler. Bölgenin komünist partileri, bu büyük bağımsızlık dalgasından alabildiğine yararlandı, güçlerini arttırdılar, toplumda derin kökler saldılar.

Fakat bu ilerici gelişmeler, onar yıllık periyotlarla gelen üç büyük darbe yüzünden 30 yıllık bir kesintiye uğradı. Birinci darbe, 70'lerde başlayıp 80'lerde iyice hız kazanan emperyalist “Yeşil Kuşak” projesiydi. Her ülkede dinci gericilik, bizzat emperyalizmin desteğiyle, bölgedeki tüm ilerici gelişmenin karşısına çıkartıldı. İkinci büyük darbe, 89-91 yıllarındaki sosyalist bloku dağıtan karşı-devrimlerden geldi; işçi sınıfının örgütlerini büyük ölçüde darmadağın eden bu darbe, bölge iktidarlarının işbirlikçi rengini de açığa çıkardı. 90'lı yıllar boyunca emperyalist kapitalist sömürünün en özgün biçimleri bu ülkelerin yoksulluğunu olağanüstü arttırdı. Ve nihayet üçüncü darbe, 11 Eylül'le birlikte geldi. Böylece ABD'nin başlattığı, 3. Dünya Savaşı'nın en derin etkilerini yaşayan bu devletler, yoksulluktan bitap düşmüş halklarının üzerinde tam iç savaş makinesi olarak çalıştılar.

Fakat emperyalist-kapitalist sistemin nefesi daha fazlasına yetmedi. Kuşatılan, bastırılan ve kırıma uğratılan devrimci gelişim, ne denli batsa o denli şiddetle geri fırlayan denizdeki bir tahta gibi, görkemli bir geri dönüş gerçekleştirdi. Bugünü daha iyi anlamak için, bu ülkelerin

tarihinde devrimin nasıl derin köklere sahip olduğuna bakmak gerek.

TUNUS: 20. Yüzyılın ikinci yarısında Fransız sömürgecilerinden kurtulan Tunus halkı, burjuva kesimlerin sözcüsü Habip Burgiba'yı ölene dek başkan ilan etmişti. Fakat 70'li yıllarda gelişen çok güçlü sendikal hareket, genel grevler ve ekmek isyanları, ulusal kurtuluşu sağlayan burjuva kadroların toplum nezdindeki itibarlarını fena halde sarstı. Emperyalizm destekli gerici dinci partiler de, kitlelerin uyanışını boğamadı. Bu arada, ipleri eline alacak kadar palazlanan işbirlikçi sermaye, Bin Ali rejiminin faşist kurumlaşmasına destek verdi. Sendikalar öncülerini kaybettiler, burjuva yöneticilere teslim edildiler; komünist parti ve komünist hareket Bin Ali rejimini sarsmaya başlamıştı, ancak bu kez imdada 11 Eylül yetiştirdi ve Bin Ali, küresel iç savaşın en ateşli destekçisi oldu. Ağır baskıları ne yazık ki, komünist hareketin ana gövdesini reformistleştirdi. Öyle ki, devrim patlak verdiğinde, bu öncülerin hiçbir hazırlıklarının olmadığı görüldü. Bugün dahi, bu ana gövde varolanı korumaktan öte ileri bir adım atmaya dahi göze alamıyor. Ancak burada devrim, kendi öncüsünü yaratarak, eskiyi aşarak yoluna devam edecektir. Tunus emekçilerinin yüksek bilinç düzeyi, işçi sınıfının güçlü örgütlülüğü, bu ülkede devrimin, diğer ülkelerden daha ileri gitmesi için gerekli zemini oluşturuyor.

CEZAYİR: Romanlara, filmlere konu olan Cezayir Kurtuluş Savaşı, 1959'da Fransa'ya karşı zafere ulaştığında, mücadelenin başında küçük burjuva aydınlar bulunuyordu. Fransa KP'nin etkisi altındaki Cezayir Komünist Partisi, kentlerdeki güçlü varlığa rağmen, ulusal kurtuluş savaşına oldukça geç bir dönemde dahil oldu ve on yıllar boyunca bu tarihi hatasının cezasını çekti. Yine de, Ahmet Ben Bella yönetimindeki Cezayir'in sosyalist blokla ve Küba'yla sıcak ilişkiler kurulmasında etkili oldu. Sosyalist blok dağılınca ve yeşil kuşak projesinin besleyip silahlandırdığı dinci gericilik isyana kalkınca, Cezayir yönetimi hızla burjuva güçlerin eline düştü ve gericileşti. Zengin petrol ve doğalgazıyla, AB'nin gözbebeği oldu. Fakat içeride biriken sefalet ve yükseltelen Arap şovenizmi, nihayet 2008'de Berberi halkının geniş çaplı ayaklanmalarına yol açtı. Aynı yıl yükselen gıda fiyatları nedeniyle kentlerde kanlı çatışmalar yaşandı. Dinci gerici isyanlara karşı 90'lı yıl-

larda çok kanlı bir iç savaş yaşayan Cezayir, anlaşılabilir ki, tüm bölgeyi kasıp kavuran devrim trenine geç katılanlardan olacak.

MISIR: 1952’de bir ordu darbesiyle krallığı yıkan, Süveyş Kanalı’nı ulusallaştıran Albay Nasır, uzun yıllar hem sosyalist sistemden büyük destek aldı, hem de Küba’nın da içinde bulunduğu “bağılantısızlar” hareketine öncülük etti. Nasır sonrası Enver Sedat başa geçene dek, ülkede komünist güçlerin oldukça etkin olduğunu görüyoruz. Bölgenin ilk kurulan komünist partisi olarak, kökeni 1920’ye dek uzanan Mısır Komünist Partisi, ülkenin kültürel iklimi üzerinde oldukça etki uyandırdı. Arap dünyasının entelektüel birikiminin adresi Mısır oldu. Fakat, ABD desteği ve Suudi parasıyla palazlanan gerici Müslüman Kardeşler, Arap dünyasının bu en ileri entelektüel birikimine sahip ülkesini, ortaçağ karanlığının hurafelerine boğarken, Sedat ve Mübarek rejimlerinin faşist baskıları onlara kan taşıyordu. 2006 yılından itibaren işçi eylemleri yoğunlaştıkça, Müslüman Kardeşler’le rejim arasındaki kavganın nasıl bir kayıkcı dövuşü olduğu anlaşıldı. O günden bu yana toparlanan, güç biriktiren devrimci güçler, 11 Şubat’ta tüm dünyanın canlı yayında izlediği devrimin ilk zaferini kazandılar.

SUDAN: Bağımsızlığını kazandıktan sonra, sosyalist bloka yakın duran bağımsızlıkçı bir çizgi izleyenlerce yönetildi. Afrika kıtasının en güçlü komünist partilerinden biri olan SKP’nin desteklediği Numeyni ve izleyicileri, 89 yılında gerçekleşen gerici bir darbeyle yıkıldı. Kaddafi’nin başrolde olduğu bir komplo ile komünist partinin tüm üst düzey kadroları bir gecede katledildi. Komünist kıyımı bile gerici Sudan cuntasının emperyalizmle arasını düzeltmeye yetmedi. Güney’deki Hristiyan topluluğunu temsil eden ve ABD-İsrail tarafından desteklenip silahlanan Sudan Halk Kurtuluş Ordusu ile süregiden iç savaş, özlenen işbirliğini geciktirdi. Arap coğrafyası devrimlerle çalkanırken, Sudan’ın gündemi bambaşka; ülkenin ikiye bölünmesini resmileştiren referandum ve buna bağlı çatışmalar, şimdilik Sudan’ı devrimci fırtınanın dışında bıraktı.

YEMEN: Bugün birleşik bir ülke olan Kuzey ve Güney Yemen’in İngiliz sömürgeciliğinden kurtulma tarihleri 60’lı yıllara rastlar. Kuzey’de Arap milliyetçisi gerici bir yönetim hakim olurken, Güney Yemen’in rafinerilerle ve sanayi işçileriyle dolu kentlerinde ulusal kurtuluş mücadelesi, marksist-leninist örgütler tarafından gerçekleştirildi. Çetin bir şehir gerilimi çarpışmalarıyla zaferi kopartan cephe, Güney Yemen’i sosyalist bir cumhuriyet olarak yeniden kurdu. Dış politikada Küba ile birlikte

davrandı. Sosyalist blokun dağılmasından hemen sonra gerici kuzey ile birleşmeye zorlanan Güney Yemen devrimci hükümeti, bu birleşmenin ilhaka dönüşmesi üzerine, kanlı bir yenilgiyle sonuçlanan iç savaşı başlattı. Mısır ve Suudi Arabistan tarafından desteklenen kuzey birlikleri başkent Aden’i kuşatınca, sosyalist güçler yasal alanda çalışma serbestliği karşılığında teslim oldular. Yemen, ABD’nin başlattığı küresel iç savaşın önemli merkezlerinden biriydi. Gerici Ali Abdullah Salih hükümeti, ABD uçakları kendi halkını bombalarken, bu operasyonları kendi hükümetleri El-Kaide’ye karşı yapıyormuş gibi gösterdi. 2008’den itibaren Güney’deki sosyalist hareket silahların da kullanıldığı bir direnişe girişti. Gerici süni rejim tarafından ezilen Zeydiler de silah kuşandı. Bugün Yemen’de süregiden ayaklanmayı, bu grupların başını çektiği çok geniş bir koalisyon yürütmekte.

UMMAN: 70’li yılların başında, ülkenin Hadramut bölgesinin özgürlüğü ve sosyalist Güney Yemen’le birleşmesi için, devrimci bir gerilla örgütü kuruldu. Che’yi kendilerine önder ve kılavuz gören Hadramut Kurtuluş Ordusu, ülkenin yarısında kontrolü ele geçirdi. Fakat o yıllarda Umman’da bulunan zengin petrol yatakları, bu alabildiğine yoksul ülkeyi adeta devrimin pençelerinden kurtardı. Eski günlerin anısı, Sultan Kabus’un üzerine bir kabus gibi çöktüğünden olsa gerek, protesto eylemleri karşısında ardı ardına geri adımlar atmaya başladı.

LÜBNAN: Hizbullah’tan çok önce, 70’li yıllarda, ülkenin neredeyse üçte ikisini kontrol eden silahlı devrimci cephenin gücü, bölge gericiliğini ve emperyalizmi fena halde ürküttü. Komünist ve devrimci grupların başını çektiği, FKÖ’nün destek sunduğu Devrimci Cephe, başkent Beyrut’a dayanınca, kent ikiye bölündü. Emperyalizm ve bölge temsilciliği hemen harekete geçti. Suriye’nin görevi, cepheyi bölmek oldu; ABD ve Fransa gerici grupları silahlandırırken, İsrail de ülkeyi doğudan işgale girişti. Nihayet 1984 yılında devrimci cephe dağıldı, FKÖ sürgüne yollandı, ülke devrimin eşliğinden döndü. Hizbullah, bu boşlukta doğdu; dağılmış da olsalar devrimci grupların Lübnan halkı üzerindeki etkisini bilen Hizbullah, bu gruplara şirin görünmekten geri durmadı. Fakat sonuçta bir burjuva güç olan Hizbullah, ülkenin en zengin sermayedarını cumhurbaşkanlığına aday gösterdi, ülkedeki dinsel etnik ayrımları derinleştiren çağdışı anayasayı korudu, Filistinli grupların silahtan arındırılması için gizli anlaşmalar yaptı. Bu nedenle, Lübnan’da toplumsal devrim, Hizbullah’la birlikte değil, ona rağmen yükselecektir.

IRAK: Kral Faruk’u deviren Baasçı subaylar, ilk dönemlerde sosyalist bloka yakın durmaya gayret ettiler. Ortadoğu bölgesinin en kitleli partisi haline gelen Komünist Parti, uzun süre Baasçıların müttefiki oldu. Bugün dinsel gericiliğin merkezleri konumundaki Kerbela, Nefes gibi kentler, o yıllarda IKP’nin kontrolündeki kentlerdi. Bu gelişmeden gözü korkan Irak burjuvazisi, İslamcı partileri kanlandırdılar. Zengin petrol yatakları sayesinde hızla sermaye biriktiren büyük burjuvalar, Baas’ın küçük burjuva kadrolarını, tasfiye için gerici Saddam’ı sahneye sürdüler. Sonrası, komünistlerin ve özgürlük isteyen Kürtlerin katliamları ile kırma uğratması oldu. ABD işgal yönetimine destek veren IKP, pek çok parçaya bölündü, fakat Iraklı işçiler, inanılmaz baskı koşullarına rağmen, politik grevler örgütlemeyi sürdürdü. Nihayet, işçi sınıfı mücadeleleri ve örgütlerinin tarihsel ve derin köklere sahip olduğu Irak’ta, devrimin fırtınaları esmeye başlamış bulunuyor.

Kısa bir özetle hatırlatmaya çalıştığımız bu tarihi dönemin, bizlere gösterdiği en önemli ders, kuru bir anti-emperyalizm ve bağımsızlıkçı programların –kafalarında çakan strateji şimşekleriyle öncüler ne denli mükemmel olsalar bile- bizzat çağın dinamikleri tarafından boşa çıkarılmasıdır. Şimdi devrimin fırtınaları içinde kalan Arap ülkelerinin hemen hepsi elli yıl önce sömürgeci emperyalizme karşı bağımsızlık bayrağını yükselttiler. Anti-kapitalist içeriğe sahip olmayan anti-emperyalizm ve bağımsızlık, bunu yürütenlerin hatalarından dolayı değil, bu kısır programın sermaye ilişkilerine dokunmaması nedeniyle, sonuçta emperyalizmle işbirliğine ve kendi halkına karşı iç savaşa dönüşür. Bölgenin pek çok komünist partisi, bu kısır programa sadık kaldı, sadece emperyalizme karşı diye burjuva hükümetlere destek sundular. Burjuva sınıf ise, bu arada birikimini arttırdığı ölçüde yönetimi ele geçirdi, devleti gericileştirdi, ilk fırsatta emperyalizmle işbirliğinin yollarını aradı. Üstelik, geçmişin “bağımsızlıkçı” laflarını unutturabilmek için, çok daha saldırgan ve acımasız oldular.

Onlarca yıl boyunca, ilk önce dinci gericilikle çevrelenen sosyalist blokun dağılmasıyla moral üstünlüğü yitiren, küresel iç savaşta nefes aldırılmaz bir baskıya maruz kalan komünist ve devrimci güçler, şimdi Arap ve Ortadoğu ülkelerinde muhteşem bir dönüş yaşıyor. Bastırılan geri dönüyor, dinci gericiliğin ve emperyalist küresel iç savaşın yarattığı tüm çemberleri kıra kıra üstelik.

Her zaman söyledik, yaşam bizden yana. Ama bu söz de yetmiyor artık. Gün bizim demeliyiz.

KEŞKE YANILSAYDIN COMANDANTE

Akbabalara mı benzetmeli, yoksa sırtlanlar sürüsüne mi... Doğanın hangi parçası, insanların onlara yüklediği anlamlarla bile, ifade edebilir ki şu olanları!

İnsan yaşamının ve doğanın hiçbir hükmünün, hiçbir öneminin olmadığı bir yağma sofrası. Düne kadar dost diyenlerin ardınızdan kuyunuzu kazdığı, tökezlediğiniz ilk anda var gücüyle sizi tekmelediği bir dünya yarattı sermaye kendisine. Ya da... kendinden önceki egemenlerin yarattığını büyüttü, yaygınlaştırdı, son raddeye kadar taşıdı. Yozluk, çürüme, soysuzlaşma hiç bu kadar derinleşmemişti insanlık tarihinde.

Libya'da olanlara bir bakın! Kim kim adına kiminle pazarlık ediyor, kim kimden ne istiyor, kim kimi destekliyor, kim kime karşı, kim kimin adamı, kim kimin paralı askeri... Ortada dönen pazarlıklar, pay kapma mücadelesi, kandırmaçalar... Hayır, sırtlanlar böyle değil. Ne de akbalar. Bu, özel mülkiyetin aşâğılık dünyasından başka hiçbir yerde çıkamaz ortaya. Bu soysuzluk, bu derin kokuşmuşluk...

Yalanlar üzerine bina ediliyor her şey. Hem de öylesine aleni yalanlar üzerine. Herkesin yalan olduğunu bildiği, buna rağmen genel olarak "yalan!" diye haykırmadığı yalanlar... "Kırmızı Pazartesi"ler çağındayız sanki. Herkes her şeyden haberdar, herkes işin eğrisini doğrusunu biliyor, herkes insanlığa karşı suç şebekelerinin suç işlemeyi planladığını biliyor... ama engellenemiyor bir türlü. Bir yazgıymışçasına! Tiyatro sahnesinde duvarda asılı olan tüfek misali patlamaya yazgılı bir savaş sanki bu. Göz göre göre geliyor.

"Özgürlük aşığı", "insan hakları savunucusu" emperyalistler, Libya'daki zulme, "yönetimin kendi halkına karşı uyguladığı zulme" tahammül edemiyor. Canını dişine takıyor ve Birleşmiş Milletler'den karar çıkartıyor! Bize söylenen tamı tamına budur işte. Hangi kelimesinin gerçekte ilintisi, kırıntı düzeyinde de olsa bir ilintisi var bu söylenenlerin! Buyrun Yemen'e! Daha iki

gün önce silahsız siviller tarandı. En az 40 kişiyi öldürüp 300 kişiyi yaraladılar hunharca. ABD 5. Filosu'nun Bahreyn'e ne dersiniz! Sizin "royal family"niz İnci Meydanı'nı kana bulamayı iş edinmiş. En has adamınız Suudi kralı acilen askeri birlikler gönderiyor Bahreyn'de sarayı ve egemenleri korusun, ayaklanmayı bastırsın diye. Hiç birinizden tek kelime çıkmıyor! Irak'ta gösteriler artıyor, sizde ses soluk yok. Ama Libya...

Üstelik Libya'da daha doğmamış, cenin halinde bir halk ayaklanması vardı. Bölge devrimlerinin, dünya devriminin bir parçası olarak mayalanıyordu siz oraya el atıncaya dek. Paralı askerlerinizi gönderdiniz. Silahlar gönderdiniz. Londra'da lüks salonlarda o paralı askerlerinize kararlar aldırınız. Tıpkı, ama tıpkı Kosova'da UCK denen kiralık katiller sürünüz gibi. Sonunda ortalığı kana buladınız. Sizin derdiniz Kaddafi bile değildi. Ne derdiniz olacaktı ki onunla? Aranız gayet iyiydi.

Kaddafi, özellikle 2003'ten beri, yani Saddam'ın tepesine pek özgürlük aşığı siz efendilerin çöktüğü andan beri, bizzat sizin en yakın müttefikinizdi. "Sarkozy'nin seçim parasını ben verdim" diyebilecek kadar bir yakınlık kurmuştu hem de. Libya emekçileri, özellikle bu tarihten sonra devreye giren IMF programlarıyla cehennem azabı yaşıyordu. Bu tarihten sonra geliştirdikleri ilişkiler sonucu Libya, ABD'nin "terörü destekleyen ülkeler" listesinden çıkarılmıştı. Kaddafi, kendi geçmişine sırt çevirdikçe siz emperyalist efendilerden daha büyük kabul görmüştü. Sizin açınızdan onun kötü ünlü geçmişi (petrolü millileştirmesi başta olmak üzere, o yılların şartları sonucu "Bağlantısızlar"dan oluşu vb.) kuşkusuz unutulmuş bir mevzu değil. Affetmeyeceğiniz de biliniyor. Ama özünde bir anti-komünist olan Kaddafi'nin (ve tüm Baas rejimlerinin) tepesine bomba yağdırmaya sebep olmaz bu hisleriniz. Öyle ya, sizin dünyanızda "nothing is personal"!

Petrol? Kuşkusuz onun paylaşım oranları ile ilgili sorunlarınız var. İlişkiler ne

kadar yakın olursa olsun, ipleri doğrudan ele almanın sizin açınızdan elzem olduğu bir çağdayız. Tam ilhak çağındayız. Bu açıdan petrol kuşkusuz son derece önemli Libya meselesinde. Evet, kabul. Ama tek sebep bu değil.

Siz, siz... bölge halklarının kendi geleceklerini ellerine almaya başlamasından korkunuz asıl. Arap halklarının başlattığı devrimlerden korkunuz. Bir karabasan gibi çöktü üzerinize. Doğrudan bu devrimlere saldıramadınız. Ne Tunus'ta, ne Mısır'da. Tam tersine oralarda devrim yanğınından mal kurtarmaya çalışmak, düzeni yeniden kurmak, restore etmek gibi bir sorunuz varken, nasıl saldırdırdınız ki oralara. Ya da Yemen'de adamınız Salih acımasızca kan dökerken, tam da sizin adınıza devrime karşı savaştığına göre, neden onu devirmek isteyesiniz. Veya Bahreyn'deki "kraliyet ailesi" sizin adınıza mücadele ediyorken...

Füzeleriniz Kaddafi için değil, devrimleri engellemek için uçuşuyor şimdi havada. Savaş jetleriniz halkların bilincindeki ve yüreğindeki devrim karar-gahlarını vurmak için bırakıyor bombalarını. Sizin işiniz Kaddafi ile değil. Ne de asıl olarak petrol ile. Bu, Rusya ve Çin'in de BM önüne "uçuşa yasak bölge" ve "istila hariç tüm önlemleri alma hakkı" veren karar önergesi geldiğinde neden "veto kartı" kullanmadığınızı açıklıyor işte. Devrim, hepsinin yüreklerine gerçek korkuyu salmış.

Fidel Castro, Libya'daki olayların daha başında, Şubat ayında ABD ve NATO'nun niyetinin Libya'yı işgal etmek olduğunu söyledi. "Benim için bir şey kesin, o da Birleşik Devletler Libya'daki barışla tamamıyla ilgisiz olduğundan ve NATO'yla birkaç saat ya da birkaç gün içerisinde bu zengin ülkeye saldırı izni vermekte tereddüt etmeyecektir." diyordu 28 Şubat'taki yazısında.

Göz göre göre yeni bir savaş başladı. Keşke yanılıydım Comandante!

20 Mart 2011

Emekçi Kadınlardan Ontex İşçilerine Destek

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü için ortak bir platformda bir araya gelen devrimci siyasetlerden kadınlar, 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde soğuk ve karlı havaya rağmen çeşitli ziyaretlerde bulunarak basın açıklamaları yaptılar.

Yaklaşık 20 gündür direnişte olan sınıf kardeşleri Ontex işçilerini ziyaret için saat 15.00'de Yenibosna'da bulunan Ontex fabrikası yakınlarında "Emekçi Kadınlar, Açlığa, Yoksuluğa, Baskı ve Sömürüye Karşı Mücadeleyi Yükseltelim" yazılı pankart açan devrimci kadınlar "Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü", "Cinsel, Ulusal, Sınıfsal Sömürüye Son", "8 Mart Kızıldır Kızıl Kalacak", "Ontex İşçisi Yalnız Değildir", "Ontex'te Direniş Kazanacak" sloganlarıyla Ontex işçilerinin eylem çadırına kadar yürüdüler.

Ontex işçileri de sloganlara eşlik ederek emekçi kadınları karşıladılar ve hep birlikte "Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü", "8 Mart Kızıldır Kızıl Kalacak", "Yaşasın Sınıf Dayanışması", "Ontex'te Direniş Kazanacak" sloganları atıldı. Devrimci siyaset-

lerden kadınlar, 8 Mart'ın kadınların kapitalizme karşı savaş günü olduğunu belirterek kapitalist sistemin yarattığı açlık, yoksulluk, baskı ve sömürüye karşı birlikte mücadeleyi yükselttiklerini söyledi ve Ontex işçilerinin her zaman yanında olacaklarını tekrarladılar.

Ontex direnişindeki tek kadın işçi olan Gamze Kayhan da işçilerin cinsiyet ayrımı gözetmeksizin kadın erkek birlikte mücadelesinin önemine değinerek, kadına yönelik şiddet ve cinsiyetçi yaklaşımı yaratanın kapitalist sistem olduğunu ve kadınların da ancak bu sisteme karşı sınıf kardeşleriyle birlikte mücadele ederek kurtuluşa erebileceğini ifade eden bir konuşma yaparak emekçi kadınları selamladı.

Birlikte "Kadın Erkek El Ele Birlikte Örgütlü Mücadeleye", "Kadın Olmadan Devrim Olmaz Devrim Olmadan Kadın Kurtulmaz" sloganları atıldı. Türküler eşliğinde halaylar çekilerek, işçilerle sohbet edildi. Eylemdeki işçiler kendilerine gelen mesajları paylaştılar.

Emekçi kadınlar Ontex işçilerinin eyleminin zaferle sonuçlanması dileğiyle ziyaretlerini sonlandırdılar.

Devrimci Tutsaklar Yalnız Değildir!

Zindanlarda mücadelemize ışık tutan devrimci tutsakların 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü selamlamak adına bizler Devrimci 8 Mart Platformu (BDSP, Devrimci Proletarya, Demokratik Kadın Hareketi, Emek ve Özgürlük Cephesi, Emekçi Kadınlar, Halk Cephesi Kadınlar) olarak 7 Mart'ta saat 13.30'da postane önünde kart atma eylemi gerçekleştirdik. Eylem sırasında "8 Mart Kızıldır Kızıl Kalacak", "8 Mart Ruhuyla Hücreleri Parçala", "Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü" sloganları atıldı.

Basın metninde, "Bilindiği üzere ülkemizde, yaşanılası bir toplum için mücadele veren insanların, zindanlarda ağır tecrit koşullarında yaşamları; tutsakları hayata ve kendilerine yabancılaştırma çabası içerisinde olan egemenler, uyguladıkları egemen zihniyetin kadına bakış açısını tekrar göstermiş oluyor" ifadeleri yer aldı.

Devrimci kadın tutsaklara kartların atılmasıyla birlikte eylemimiz sona erdi. Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük

Adana Emekçi Kadınlar / (EKA)

Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde ÇHD'li avukatlar Barıköy Zindanı'nda ki olan kadın tutsakları ziyaret ettiler ve bir basın açıklaması yaptılar. Eylem devrimci kadınlar da katılarak destek verdi.

13.00'da "New-yorktan Bugüne Başegmeyen Kadınlara Selam Olsun" pankartı açarak cezaevi önüne gelen avukatlar, "Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur", "Cinsel, Ulusal, Sınıfsal, Sömürüye Son" sloganları atıldılar.

Çağdaş Hukukçular Derneğinden Avukat Zeycan Balcı Şimşek; "Biliyoruz ki, milyonlarca kadını özgürleştirecek olan, mücadeledir. Düzenin sınırlarına hapsolmadan, kadının gerçek ve köklü mücadelesini büyüten tüm emekçi kadınlarımız nezdinde bu mücadelede tutsak düşen kadınlarımızı selamlamak için burda toplandık. Ümit Boynerlerin, Arzuhan Doğan Yalçındağların Güler Sabancılar'ın dünyası olan kapitalizmin sınırlarında değil, eşit ve sömürsüz bir dünyada yaşamak için mücadele ediyor, emekçi kadınlarımız. Bu mücadelede tutsak düşüyor. Tutsaklık koşullarında; tecrit ve tüm baskılara boyun eğmeyerek yeni direniş halkaları yaratıyorlar" dedi.

Açıklamadan sonra ÇHD'li avukatlar, tutsakları ziyaret etmek ve karanfil vermek için cezaevine girdiler.

8 Mart

Emekçi Kadınlar Yürüyor Devrim Büyüyor

Emekçi Kadınlar (EKA) Dünya Emekçi Kadınlarının Kapitalizme Karşı Savaş Günü 8 Mart'ta mücadele bayrağını Taksim'de dalgalandırdı.

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü kapsamında çeşitli eylem ve etkinliklerde bulunan EKA'lı kadınlar 8 Mart 2011 akşamı saat 19.00'da Taksim Tramvay durağında "Yaşasın Dünya Emekçi Kadınlarının Kapitalizme Karşı Savaş Günü – EKA" pankartı açarak yürüyüşe geçtiler.

Kızıl bayrakların ve kadının kurtuluşunun yolunu açan kadın savaşçıların resimlerinin taşındığı yürüyüş boyunca "Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü", "8 Mart Kızıldır Kızıl Kalacak", "Cinsel, Ulusal, Sınıfsal Sömürüye Son", "Dünya Emegin Olacak", "Kadın Olmadan Devrim Olmaz, Devrim Olmadan Kadın Kurtulmaz", "Yaşasın 8 Mart – Biji Heşt Adar", "Emekçi Kadınlar Yürü-

yor, Devrim Büyüyor", "Fabrikalar, Tarlalar, Siyasi İktidar Her Şey Emegin Olacak", "Emekçiler Birleşin Devrim İçin Savaşın", "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği", "Kadın Erkek El Ele Birlikte Özgürleşmeye" sloganları atıldı.

Coşkulu bir şekilde sloganlarla Galatasaray Lisesi önüne gelen EKA'lı kadınlar basın açıklamasında "Bizler biliyoruz ki, tarihsel ezilmişliğimizin nedeni salt cinsel değil, sınıfsal- ulusal temele dayanmaktadır. Sömürü ve ezilmenin kaynağı özel mülkiyete dayalı kapitalist sistemin varlığıdır. Cinsel, ulusal ve sınıfsal sömürüye son vermek ancak kapitalizmi ortadan kaldırmakla mümkündür. Bunun için tüm dünyadaki sınıf kardeşlerimizle, kadın erkek elele mücadeleyi örmeliyiz" dediler.

Emekçi Kadınlar, Enternasyonal Marşı'nı söyleyerek eylemlerini bitirdiler.

Bugün Her Yerde, Her Şey Kızıl

Kadın; Newroz ateşinin çoğalan ateşidir.

Kadın; Halkların zafer çığılığı, tüm renklerini giymiş zılgıttır.

Kadın; Serpil kokulu 8 Mart gülüşlerinde bedenini açığa yatanlardır.

Kadın; 8 Mart'ta meşale gibi yanan 129 dokuma işçisidir.

Kadımlar... Kadımlar... Kadımlar..

Yalnızlıkları en acımasız tarihlerden kalma, yürekleri birer kan pusulası.

Gözleri aydınlıkların ışığı.. pusulaları güneşe , yürekleri umuda çıkar..

Çünkü hepsi birer umut yolcusu...

Bugün 8 Mart!..Bugün her yerde, her şey kıızı!!.. Gün kapitalizme karşı savaşıma günü!! Gün kavgayı sokağa taşıma günü!..

154 yıl önce yakılarak katledilen 129 kadın işçinin anılarına sahip çıkmak ve başlattıkları onurlu mücadeleyi zafere taşımak adına Adana Devrimci 8 Mart Platformu olarak hazırladığımız program, 8 Mart günü gerçekleştirdiğimiz yürüyüş ile son buldu.

Yürüyüş 5 Ocak Meydanı'nda saat 12.30'da "Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü, Emperyalist Saldırganlığa, Sömürüye, Eşit-

sizliğe, Şovenizme Karşı Birleşik Mücadeleye, Kadının Kurtuluşu Devrimdedir!.." yazılı pankartın açılmasıyla başladı.

Yürüyüş sırasında "8 Mart Kızıldır Kızıl Kalacak!", "Şan Olsun 8 Mart'ı Yaratanlara!", "Kadın Erkek El Ele Örgütlü Mücadeleye" sloganları atıldı. Zılgıtlar, alkışlar ve ajitasyonlar eşliğinde süren yürüyüş, İ-nönü Parkı'nda son buldu. Basın metni okunmadan önce 8 Mart'ı yaratanlar ve ölümsüzleşen tüm devrim savaşçıları için saygı duruşunda bulunuldu.

Okunan basın metninde "Kadın emekçilerin eşitlik ve özgürlük mücadelesi ile özdeşleşen 8 Mart'ı, tarihsel anlamı, sınıfsal özü ve devrimci şanına yakışır bir şekilde anmak için bir araya gelen Devrimci 8 Mart Platformu olarak diyoruz ki, sömürü ve baskı altında kadını köleleştiren bu sistem, kadına ne özgürlük ne eşitlik ne de insanca bir yaşam verebilir. Cinsel, sınıfsal, ulusal ve mezhepsel ezilmişliği bir arada yaşayan işçi-emekçi kadın, ancak bu sisteme karşı tüm emekçi sınıflarla birlikte örgütlü mücadele ederse gerçek kurtuluşunu sağlayabilir" denildi.

Eylemimizi DÖB'lü bir arkadaşımızın okuduğu şiirle, türkülerle, halaylarla sonlandırdık..

Adana Emekçi Kadınlar

Güzel Bir Dünya Kuracağız

8 Mart Salı günü, Dünya Emekçi Kadınlar Günü dolayısıyla İzmir EKA (Emekçi Kadınlar) tarafından bir yürüyüş ve etkinlik gerçekleştirildi. Saat 18.00'de Çankaya Dörtyol ağzında toplanılarak Gazi Bulvarı Caddesi'nde yüründü. Emekçi Kadınlar, "Gündüzlerinde Sömürülmediğimiz Gecelerinde Aç Yatmadığımız Bir Dünya Kuracağız/Emekçi Kadınlar (EKA)" pankartıyla 12 gündür Konak Belediyesi'nin önünde mücadele eden Konak taşeron temizlik işçilerine doğru yürüyüşe geçtiler.

Yürüyüş sırasında trafik yolu tek şeritli trafiğe kapatılırken "Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü", "Her gün 8 Mart Her Gün Kavga", "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği", "Kadına Kalkan Elleri Kıracağız", "Aysun Bozdoğan; Yaşıyor, Sibel Sürücü; Yaşıyor, Aynil Oktar; Yaşıyor Devrimci Kadınlar Savaşıyor", "8 Mart Kızıldır Kızıl Kalacak", "Taşeron İşçisi Yalnız Değildir", "Kadın Erkek Elele Örgütlü Mücadeleye", "Emekçi Kadınlar Sokakta Savaşıyor", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emegin Olacak" sloganları yol boyunca atıldı.

Sloganların dışında 8 Mart ve Konak taşeron işçileriyle ilgili ajitasyon konuşmaları da yapılırken, Konak taşeron temizlik işçilerinden kadın işçiler de yürüyüşe katıldı. Konak taşeron işçileri emekçi kadınları alkışlarla karşılarken destek amaçlı gelen emekçi kadınlar da şunları söyledi:

"Bugün 8 Mart 2011, sendika hakkı ve güvenceli bir iş için 12 gündür geceli gündüzlü emekçi kadınlar sokakta savaşıyor... 8 Mart'ı yaratan ve bugüne taşıyan emekçi kadınların mücadelesiydi. Bizler de EKA olarak 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü mücadele alanı olan eylem yerinde anmanın daha anlamlı olacağını düşünerek, sizlerin yanınızda olmaktan mutluluk ve gurur duyuyoruz".

Konuşmanın ardından şiir dinletisi yapıldı ve Ayışığı Tiyatro İşçileri Atölyesi kısa bir tiyatro gösterimi yaptı; 8 Mart'ın kızılığını simgeleyen kızıl karanfiller dağıtıldı işçilere. Bu sırada işçiler adına bir kadın işçi de:

"8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'ne içinde bulunduğumuz eylemden dolayı buruk bir şekilde giriyoruz. Mücadelemizin 12. günündeyiz. Gece-gündüz omuz omuza kadın erkek daha iyi bir gelecek için onurlu bir mücadele veriyoruz. Beraber eklemek paylaştığımız işçi arkadaşlarımızla karşı karşıya getirip, birbirimize kırdıran belediye yönetimine sesleniyoruz. Bu anlamlı günde sesimize kulak vermele-

rini, çözüm bulmalarını bütün arkadaşlarımızla beraber bekliyoruz. Kardeşi kardeşe vurduran, işçiyi işçiye vurduran bu düzene hayır diyoruz. Eli sopalı insanları emekçi kadınlara saldırtan belediye yönetimini ve taşeron şirketini nefretle kınıyoruz" dedi.

Konuşmanın ardından kısa bir müzik dinletisiyle EKA'nın etkinliği, yerini işçilerle ateş başında yapılan sohbetlere bıraktı.

Kadın ve erkeğin birlikte mücadelesine güzel bir örnek teşkil eden Konak taşeron temizlik işçilerinin yanında yapılan anma 8 Mart 1857'yi yaratan dokuma işçisi kadınların mücadelesini bugüne taşıyan bir anlam yansıtıyordu. Tıpkı 19 Aralık'ta Buca Taşeron işçilerinin yanında gerçekleştirilen anma gibi 8 Mart'ta da farklı bir işçi eylemi olan Konak taşeron işçilerinin yanında yapılan anma işçi sınıfının bilincinde ve yüreğinde unutulmayacak bir yere sahip oluyor. Bu tür tarihsel anlamı olan günlerin işçi sınıfına taşınması açısından önemi bulunan bugünkü etkinlik, kar havasına rağmen yapılan sohbetler ve ateş başında içilen sıcak çaylarla sona erdi.

Mücadele Birliği/İzmir

Mehmetçik Lisesi'nde 8 Mart

8 Mart Salı günü Mehmetçik Lisesi'nde okul çıkışı, bir basın açıklaması gerçekleştirildi.

Öğrenciler, "Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü, Mehmetçik Lisesi Öğrencileri" pankartıyla Sarıgazi Cemevi'ne kadar yürüdüler. Yürüyüş sırasında "Emekçi Kadınlar Devrimle Özgürleşecek", "Kadın Erkek El Ele Birlikte Mücadeleye", "Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü" sloganları atıldı.

Yürüyüş sırasında ölümsüzleşen devrimci kadınların adları sayıldı. DÖB'ün de içinde bulunduğu kitle, Cemevinin önüne geldiğinde saygı duruşundan sonra basın açıklaması yaparak eylemi sona erdirdi.

Mehmetçik Lisesi DÖB

Antakya'da 8 Mart

Bugün 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar günü. 2. Enternasyonal'de sosyalist önderler tarafından ilan edilen 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü kavgamızın, özellikle de emekçi kadınlarımızın en kızıl günlerindedir.

Bizler de Antakya Mücadele Birliği Platformu olarak ve Halk Cephele Kadınlarla birlikte kavgamızın bugününde alanlara çıktık.

Yapılan ortak eylemde kadın ve erkek beraber yürüttüğümüz devrim savaşımızın kızılığını insanlara duyurmak ve göstermek için meydanlarda toplandık. Yürüyüşümüze eşlik eden sloganlarımızla birlikte cadde boyunca işçilere ve emekçi kadınlara haykırдық. Daha sonra meydana basın açıklamamız gerçekleşti.

Basın açıklamasını okuyan yoldaşımız: "Ve kadın kapitalizmin gelişimiyle üretimin her alanında yer almaktadır. Fakat yine de bulunduğu durum ona toplumsal hak eşitliği kazandırmamıştır... Dünyanın onlarca ülkesinde ezilen halklar, emekçi kadınlar eylemlerin en önünde... Tunus'ta yürüyen kadınlar zaferi karşılayanlardır. Mısır'ın Tahrir Meydanı'nda 'burayı terk etmeyiz' diyen binlerce kadın ayaklanmaları büyütüyor. Libya'da ve daha birçok ülkede kadınlar çocukların ellerinden tutarak özgürlüğün yolunu açıyor.

Bizler diyoruz ki; emekçi kadınlar olarak bu sömürü düzenini bize dayattığı aşağılanmalara karşı insan kalabilmek için mücadele etmek zorundayız. Sınıfsal, cinsel, ulusal tüm baskıların son bulması için kadın erkek tüm emekçilerin sömürsüz sınıfsız bir dünyada eşit ve özgürce yaşayabileceği o güzel günler için örgütlenmeli ve sosyalizm mücadelesini büyütmeliyiz" dedi.

Ardından Epik Sanat Tiyatro Topluluğunun hazırladığı oyun, Antakya emekçilerinin beğenisini topladı.

En son olarak da Antakya Ayışığı Sanat Merkezi'nden Saut-ıl Şems Müzik Grubu, halaylarla ve marşlarla coşku muza daha da coşku kattı.

Şan Olsun 8 Mart'ı Yaratan Ve Yaşatanlara!

Antakya Mücadele Birliği Platformu

Eskişehir'de Emekçi Kadınlar Günü

8 Mart, Emekçi kadınların kapitalizme, zulme ve sömürüye karşı savaş günü etkinlikleri ve eylemleri, her yerde olduğu gibi Eskişehir'de de gerçekleşti.

8 Mart öncesinde, üniversitede ve emekçi mahallelerde BDSP, DKH, Devrimci Proletarya, Mücadele Birliği'nin beraber ördüğü bir süreç başlatıldı, Anadolu Üniversitesi ve emekçi mahalleler içerisinde birlikte çalışmalar yürütüldü. Üniversite içerisinde yoğun afiş ve bildiri çalışmasının yanı sıra günlük hayattaki kadın sorunlarını yansıtan kısa tiyatro oyunları ve müzik dinletileri düzenlendi.

Bu çalışmaların ardından 8 Mart günü saat 15:00'te, Adalar İl Sağlık Müdürlüğü önünde toplanılan eylem, ajitasyon ve sloganlarla başladı. Sık sık "Kadın Olmadan Devrim Olmaz, Devrim Olmadan Kadın Kur-

tulmaz", "8 Mart Kızıldır Kızıl Kalacak", "Kadın Erkek El Ele Örgütlü Mücadeleye", "Jin Jiyan Azadi", "Cinsel, Ulusal, Sınıfsal Sömürüye Son" sloganları atarak Adalar Migros önüne doğru yürüyüşe geçildi. Adalar Migros önünde basın açıklaması okundu. Genel olarak 8 Mart'ın tarihi gelişim süreçleri ve ortaya çıkışı, kadının kapitalist sistemde maruz kaldığı cinsel sınıfsal ve ulusal baskı, son süreçte gelen yasalarla kadınların ve tüm emekçi kitlelerin haklarına ve yaşamsal alanlarına yapılan tahribattan bahsedilen açıklamada, geçmişte ve günümüzdeki kadın işçi önderleri Clara Zetkin, Rosa Lüksemburg, Hatice Yürekli, Meral Yakar, Sibel Sürücü, Lale Çolak, Sabahat Karataş, Berna Ünsal gibi devrim ve sosyalizm mücadelesinin kadın neferlerine de vurgu yapıldı.

Basın açıklamasının ardından kitle sloganlarla ve halaylarla eylemi sonlandırdı. Eyleme YDG, Alınteri ve Halk Cephesi de katıldılar.

Eylemin sonlanmasıyla birlikte kitle, Eskişehir KESK binasında düzenlenecek sinevizyon ve kadın sorunu üzerine yapılacak tartışmaya katıldı. Sinevizyon gösterimi ardından kadınların güncel sorunları bu sorunların temel sebepleri ve çözümün nerede olduğunu konu edinen bir tartışma başlatıldı. Bu tartışma esnasında günümüzde temelde kadın sorununu kullanarak sosyalizmin tahribatı üzerine şekillenen burjuva ideolojileri ve bunların sakıncaları üzerinde duruldu.

Saat 18:00 gibi kadının sorunları ve çözüm yolları üzerine yapılan sohbetlerin ardından etkinlik sona erdi.

Mücadele Birliği/Eskişehir

MERSİN'DE 8 MART

“Güneş nasıl ışımak, ırmak nasıl akmak ve kuş şakılamak zorundaysa, ben de savaşmak zorundayım” **Clara ZETKİN**

8 Mart 1857’de haklarını aramak için çıktılar yola. Kadınlar diye ezilmek zorunda değiliz, diyerek başkaldırdılar ve yaktıkları ateş aydınlattı günümüzü. Devrim mücadelesi içinde olan kadınlara yol gösterdiler. Sistemin bütün dayatmalarına ve zor araçlarını kullanmasına rağmen dimdik ayakta kalabiliyorlar. Çünkü devrimle özgürleşeceğini bilen kadınlar devrimci söylemlerin olduğu yerlerde ileri duruşlar sergileyerek ve her 8 Mart’ta alanları kızıl-laştırmak için alanlara çıkararak özgürlük mücadelelerini elde edeceklerini bilmelidirler.

Bu yıl 8 Mart 101 yaşına girdi. Sadece Türkiye ve Kürdistan’da değil dünya genelinde anmalar yapıldı. Milyonlarca kadın haklarını aramak için sokaklara döküldü.

8 Mart günü Mersin’de saat 17.30’ da KESK binası önünde toplandı. “Cinsel Ulusal Sınıfsal Sömürüye Son” yazılı, “Emekçi Kadınlar (EKA), ÇHD, Demokratik Kadın Hareketi, ESP Sosyalist Kadın Meclisleri, Halk Cephe Kadınlar, İHD, Mersin Barosu, Partizan, TÜM- İGD’li Kadınlar” imzalı pankart açılarak sloganlar eşliğinde yürüyüşe başlandı. Yürüyüşe Eğitim-Sen de destek verdi.

Yürüyüş boyunca “Her Gün 8 Mart Her Gün Mücadele”, “8 Mart Kızıdır Kızıl Kalacak”, “Şan Olsun 8 Mart’ı Yaratana”, “Jin Jiyan Azadi”, “Yaşasın Devrimci Dayanışma” sloganları atıldı. Yürüyüş basın açıklaması yapılacak olan Taş Bina önüne kadar sloganlarla devam etti.

Yürüyüş boyunca yağın yağmur Taş Bina önüne gelindiğinde bardaktan boşalırcaına yağmaya başladı. Kötü hava koşuluna rağmen kitle coşkusunu kaybetmedi. Aşırı yağın yağmur altında okunan basın metninin ardından kitle sloganlarla dağıldı.

Kadınlar Yürüyor Devrim Büyüyor! Şan Olsun 8 Mart’ı Yaratana Ve Yaşatana!

Mersin Emekçi Kadınlar (EKA)

İzmir İşçileri Yalnız Değildir

Devrimci İşçi Komiteleri, İzmir Konak Belediyesi’nde ve Buca Belediyesi’nde işten çıkartılan işçilere yapılan saldırıyı protesto etti.

Sendikal hak ve iş güvencesi için eylemde olan Konak Taşeron Temizlik işçileri ve kendisine verilen işe başlama sözlerinin tutulmasını isteyen Batıgül Tunç’a, 14 Mart Pazartesi günü sabaha karşı polis tarafından saldırı yapılmıştı. Eşyaları dağıtılan ve el konulan işçiler darp edilmiş, iki Mücadele Birliği dergisi okuru da Konak işçilerinin yanından gözaltına alınmıştı.

Devrimci İşçi Komiteleri (DİK) 16 Mart günü saat 17.00’de, Taksim Tramvay durağında işçilere yapılan saldırıyı protesto etti.

“Zafer Savaşan Konak Belediye İşçilerinin Olacak” ve “Batıgül Tunç Yalnız Değildir, Zafer Bizim Olacak” Devrimci İşçi Komiteleri imzalı pankartlarla toplanan DİK’li işçiler, “Batıgül Tunç Yalnız Değildir”, “Konak İşçileri Yalnız Değildir”, “Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği”, “Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emegin Olacak” sloganlarını attılar.

Devrimci İşçi Komiteleri adına açıklama yapan bir işçi; “İşçiler, komite ve konseylerde örgütlenelim. Emegin iktidarı için mücadeleyi yükseltelim. Güçlerimizi birleştirmeli bizi ezen sömüren hayattan kovan burjuva düzeni yıkararak halk iktidarını kurmalıyız. Devrimci

İşçi Komiteleri olarak Kızıl Meydan’dan Batıgül ve tüm eylemdeki işçilerin mücadelelerini selamlıyoruz. Kendi mücadelemiz olarak görüyor ve yürüdükleri yolda yanlarında olacağımızı ilan ediyoruz” dediler.

Açıklamadan sonra eylem, sloganlarla sona erdi.

12 Mart Katliamını Unutmadık Unutturmayacağız

16. yılında Gazi 12 Mart Ayaklanmasının anmasına yönelik etkinlik ve eylemler yapıldı. 10 Mart Perşembe akşamı saat 18.00 sularında Gazi 12 Mart Platformu bileşenleri, Gazi Dörtüol'da sesli ajitasyonlarla ve bildiri dağıtımlarıyla Gazi işçi ve emekçilerini 12 Mart'ta Gazi 12 Mart Platformu saflarında örgütlenmeye ve mücadeleye çağırdı.

Yaklaşık bir saat süren bu çalışmanın ardından saat 19.00'da Gazi Eski Karakol durağına toplanan kitleye, 12 Mart Ayaklanmasını anlatan bir sinevizyon gösterimi yapıldı. Sinevizyon gösteriminin ardından platform bileşenlerinin hazırladığı konser başladı.

Grup Emeğe Ezgi, İsyân Ateşi ve Adalılar Müzik gruplarının parçalarını ses-

lendirdiği bu konserden sonra kitle yürüyüşe geçti. Yürüyüş sloganlar atılarak ve ajitasyonlar yapılarak devam etti. Yürüyüşte "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür", "Gazi Faşizme Mezar Olacak", "Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak" ve "Yaşasın Devrimci Dayanışma" sloganları atıldı.

Yürüyüş Gazi Cemevi önünde sona erdi. Yürüyüş sonrası Gazi 12 Mart Platformu, 12 Mart Cumartesi saat 10.30 da Eski Karakol Durağı'nda toplanacaklarını ve mezarlığa yürüyeceklerini duyurdu.

Gazi 12 Mart Platformu'nda: Mücadele Birliği Platformu, DHF, PDD, BDSP, Partizan, Kaldıraç ve Devrimci Hareket yer aldı.

BİNLER GAZİ SOKAKLARINDAYDI...

Gazi Ayaklanması'nın 16. yılında binler yine Gazi sokaklarını doldurdu. 16 yıl önce faşist devlet, yükselen devrim mücadelesini engellemek için bir saldırı gerçekleştirdi. 12 Mart 1995'te üç kahvehane ve bir işyeri kurşunlandı. 3 kişi yaşamını yitirenken 5'i ağır 25'ten fazla kişi yaralandı. Faşist devlet bu saldırısıyla Alevi- Sünni çatışması yaratarak devrimin gelişimini engellemek istiyordu. Amaç suni bir kampaşma yaratarak devrimin gücünü zayıflatmaktı. Fakat Gazi'nin emekçi halkları bu oyuna gelmedi ve Gazi karakoluna yönelerek katliamı kimin yaptığını göstermiş oldu.

12 Mart akşamı Gazi'de başlayan olaylar hızla İstanbul'un çeşitli emekçi semtlerine de sıçradı. 1 Mayıs Mahallesi'nde de sokağa çıkan halka polis ateş açtı, ölen ve yaralananlar oldu. Ankara'ya da sıçrayan eylemlerde polis kitlenin üstüne ateş açması sonucunda 36 kişi yaralandı.

Gazi ayaklanması burjuvaziye büyük korku saldı gibi emekçilere ve Kürt halkına da büyük umut verdi. 16 yıl sonra Gazi sokaklarını dolduran kitleler Gazi katliamının hesabını soracağını bir kez daha haykırmış oldu.

Bu yıl Gazi katliamının anması 3 ayrı şekilde örgütlendi. En önde katliamda ölenlerin aileleri yer alırken, onların arkasından Halk Cephesi, 12 Mart Emek, Barış ve Özgürlük Platformu bileşenleri yer alarak Gazi Mezarlığı'na doğru yürüyüşe geçildi. Gazi mezarlığında ortak bir anma yapıldı.

Üçüncü anmayı ise devrimci güçlerin oluşturduğu 12 Mart Platformu yaptı. Mücadele Birliği, Partizan, PDD, DHF, Devrimci Hareket, BDSP, Kaldıraç tarafından oluşan 12 Mart Platformu, Gazi Eski Karakol'dan saat 11:30'da yürüyüşe başladı. Yol boyunca esnaf-

ların kepenk kapattığı ve annalar bitene kadar da kepenklerin kapalı olduğu görüldü. 12 Mart Platformu üyeleri "Gazi Katliamını Unutmadık Unutturmayacağız" ortak pankartı arkasında yürüdüler.

Mücadele Birliği olarak bizler de "Yaşasın Gazi Ayaklanması" pankartımızla anmaya katıldık. Aynı zamanda 13 Mart 1982'de İzmir Buca zindanında idam edilen yoldaşlarımızı resimlerinin ve adlarının olduğu, "Adları Adımız, Adları Kavgamız- Mücadele Birliği" pankartını da taşıdık. Sık sık "Faşizme Karşı Silah Başına", "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız", "Yaşasın Gazi Ayaklanması", "13 Mart'tan Gazi'ye Gazi'den Zafere" sloganları atıldı. Mezarlığa geldikten sonra ise, Gazi Ayaklanmasında ve devrim mücadelesinde ölenler için saygı duruşu yapıldı. Saygı duruşunun

ardından 12 Mart platformunun ortak basın metni okundu. Basın metninin ardından, Grup Emeğe Ezgi Enternasyonal marşını söyledi. Hep bir ağızdan söylenen Enternasyonal Marşın ardından 12 Mart Platformu'nun ortak anması sona erdi. Böylece bu yılki 12 Mart Gazi anması, yaklaşık 4 bin kişinin katılımıyla gerçekleştirildi.

Anmadan sonra bizler Mücadele Birliği olarak yeniden pankartlarımız ve bayraklarımızla yürüyüşe geçtik. Yeniden "Faşizme Karşı silah Başına", "Faşizmi döktüğü Kanda Boğacağız", "Yaşasın Gazi Ayaklanması", "13 Mart'tan Gaziye Gazi'den Zafere" sloganları atıldı. Yürüyüşümüz Kıbrıs caddesine geldiğimizde sona erdi.

Yaşasın Gazi Ayaklanması

DURDURAMA

ABD ve NATO'nun 19 Mart akşam saatlerinde başlayan Libya bombardımanı devam ediyor. İki günde ölen sivillerin sayısı 65 olarak geçti kayıtlara. İsyancı birlikler de emperyalist hava filolarının koruması altında tekrar batı Libya'ya doğru ilerlemeye başladılar.

19 Mart'ta Fransız uçakları Bingazi önlerinde Kaddafi'nin tanklarını vurduğunda, isyancıların kalesi olan Bingazi üzerindeki Kaddafi baskısını da durdurmuş oluyordu. Zaten böylesine alel acele hareket etmelerinin temelinde yatan şey de, Libya'daki "köprübaşları" olan isyancıların artık tümünden kaybetme noktasına gelmiş olmalarıydı. İsyanın başlarında kolayca doğu kentlerini ele geçiren isyancılar, son bir haftada hükümet birliklerinin saldırısı karşısında tutunamamış, hızla kaçmaya/çözölmeye başlamışlardı. Kentler ve kasabalar hızla el değiştirdi. Neredeyse isyancılar açısından her şey bitmişti ve Bingazi düşmek üzereydi.

İşgal İçin Sebep Gerek!

Daha önce isyancılar ilerlerken emperyalistlerden pek ses çıkmadı. İlerleyiş durup da geçici bir denge oluştuğunda, "uçuşa yasak bölge" kararı çıkarmak için bastırmaya başladılar. Bu uğurda yalan haberler yapmaktan geri durmadılar. Bu haberlere göre Kaddafi'nin uçakları sivilleri vuruyordu. Bu haberler üzerine Robert Gates'e (ABD Savunma Bakanı) ellerinde kanıt olup olmadığı sorulmuş, "elimizde kanıt yok, haber bültenlerini görüyoruz" demek zorunda kalmıştı. Rus uyduları da bu "haber bültenlerinin" tamamen yalan olduğunu tüm dünyaya ilan etti.

Mevcut şartlarda "uçuşa yasak bölge" kararını çıkartamayacaklarını anlayan emperyalistler, Arap Birliği üzerinde baskı uygulamaya başladılar. Sonunda Arap Birliği Libya'da "uçuşa yasak bölge ilan edilmesi gerektiği"ni tüm dünyaya ilan etti. Birliğin bu açıklaması BM'de 1973 sayılı kararın alınmasında önemli bir basamak olacaktı.

Tüm bunlar olurken aradan zaman geçmiş, geçen zaman içinde Kaddafi birlikleri isyancıların elindeki kent ve kasabaları tek tek geri almaya başlamışlardı. Durum, emperyalist planlar açısından gerçekten kritik bir aşamaya gelmişti. "Köprübaşı" yitirmek üzereydi. Eğer isyancılar yenilecek olursa işgal için bir sebep bulmaları çok zor olacaktı.

Arap Birliği'nin deklarasyonundan sonra BM çatısı altında pazarlıklar başladı. ABD büyükelçisi "uçuşa yasak bölge kararı yetmez. Şartlar değişti. Kaddafi'nin tanklarını vuracak karar çıkartmalıyız" diyerek aslında tüm niyet ve planlarını açık ediyordu. Fransa ise meşum koalisyonun en tezcanlısıydı.

Sonunda "uçuşa yasak bölge" tasarısı hazırlandı. İşgal dışında her türlü saldırının önünü açan "sivilleri korumak amaçlı" BM 1973 sayılı kararı 18 Mart'ta Güvenlik Konseyi'nde, Rusya, Çin, Almanya, Brezilya ve Hindistan'ın çekimser oylarına karşı 10 oyla geçti. Rusya ve Çin "veto kartlarını" kullanmamışlardı. Emperyalistlerin ayak bağlarını çözen karar böylece alınmış oldu.

Hemen ertesi gün Fransız mirage'ları 4 Libya tankını vurarak "sivilleri koruma" işine başlamış oldular! Derken yüzü aşkın tomahawk füzeleri, çok sayıda savaş jetinin sayısız sortileri "sivilleri korumak için" ölüm kasmaya başladı. Ve sözkonusu "siviller", uçaksavarlar ve ağır makineli monte edilmiş pikaplarla hükümet kuvvetlerine kaptırdıkları kent ve kasabaları geri almak için harekete geçtiler. İlk olarak Ecdabiye'yi ele geçirdiler tekrar. Misurata'da durumlarını güvenceye aldılar. Monarşi bayrakları bir ellerinde, Fransa bayrakları diğer ellerinde, zafer sarhoşluğu ile havaya ateş açan "siviller" başkent Trablus yolunu tutmuş durumdalar!

Her şey Petrolden İbaret Değil

Emperyalistlerin göstermelik hukuklarına bile uymayan bu saldırı, sıkça dile getirilenin aksine temel olarak Libya petrolünün yeniden paylaşımı için yapılmıyor. Kaddafi ile "Batı"nın arası uzun bir süredir

Diğer Arap ülkelerinin aksine gerçek bir devrimci hareketin başlamadığı ülke, Libya idi. Orada henüz bir devrimci kitlesel hareketi başlamamıştı. Kaddafi yönetimine öfke duyan emekçiler vardı kuşkusuz. IMF programlarıyla birlikte geçmişte insani gelişme endeksinde üst sıralardaki yerini hızla kaybeden Libya'da emekçilerin durumu her geçen gün kötüye gitti. Bu açıdan henüz rüşeym halinde bir devrimci kabarış orada da vardı. Ama bunun dışında, CIA ve MI6 denetiminde paramiliter örgütler de vardı. Örneğin Libya Ulusal Kurtuluş Cephesi bunların başında geliyor.

YAYACAĞSINIZ!

çok çok iyi. Karşılıklı olarak saygıda kusur etmiyorlardı. Libya'nın kaliteli petrolü Avrupa'ya taşınmıyor, Kaddafi Avrupa başkentlerinden büyük saygı görüyordu. Havanın böyle birden bire Kaddafi aleyhine dönmesi, ne Kaddafi'nin geçmişinden kaynaklanıyor, ne de Libya'nın zengin petrol yataklarından.

Tunus'la başlayan, Mısır'a, ve oradan tüm Arap coğrafyasına, hatta orta Afrika'ya, Burkina Faso'ya yayılan devrimler, bölge gericiliğini temellerinden sarstı. "ABD ve NATO'nun korkulu rüyası olan Arap dünyasında devrim hareketi, mahrum olanların devrimi olacak. Avrupa'da 1789'da Bastil'in ele geçirilmesinden sonra en büyük olduğu söylenen bir dalga." (Fidel Castro, "NATO'nun Kaçınılmaz Savaşı")

Toplumsal öfke bölgede sık sık sokakları ele geçiriyor. Verilmek zorunda kalınan ödünler, atılan geri adımlar durduramıyor halkların yükselen devrimci dalgasını. Ne "günah keçisi" diktatörlerin gidişi, ne "gizli polisin feshi"... Fidel'in deyimiyle "Cin şişeden çıktı ve NATO onu nasıl kontrol edeceğini bilmiyor." ("Cynicism's Danse Macabre")

Tüm bölge kaynıyor. İşbirlikçi rejimler, Arap gericiliğinin kaleleri sarsılıyor. Hemen hepsi düşme tehlikesiyle karşı karşıya. İşte tam bu noktada emperyalist saldırı devreye giriyor. Devrim dalgasının kırılması, düzenin yeniden tesisi için harekete geçiliyor. Bir yandan "değişimden yana" açıklamalar yapılırken, bir yandan tüm araçlar seferber ediliyor. Devrimler kuşatma altına alınıyor. Politik kuşatmayı bizzat askeri kuşatma ve saldırı izliyor.

Arap Dünyasının Zayıf Halkası

ABD "Arap dünyasına yayılan devrimci dalgayı durdurmak için Libya'ya askeri müdahaleye ihtiyaç duyuyor." (Fidel Castro, "NATO, War, Lies and Bussiness")

Neden Libya? Diğer Arap ülkelerinin aksine gerçek bir devrimci hareketin başlamadığı ülke, Libya idi. Orada henüz bir devrimci kitle hareketi başlamamıştı. Kad-

dafi yönetimine öfke duyan emekçiler vardı kuşkusuz. IMF programlarıyla birlikte geçmişte insani gelişme endeksinde üst sıralardaki yerini hızla kaybeden Libya'da emekçilerin durumu her geçen gün kötüye gitti. Bu açıdan henüz rüşeym halinde bir devrimci kabarış orada da vardı. Ama bunun dışında, CIA ve MI6 denetiminde paramiliter örgütler de vardı. Örneğin Libya Ulusal Kurtuluş Cephesi bunların başında geliyor.

Arap dünyasında devrimler büyük bir hızla ilerlerken, Şubat ayının ortalarında Londra'da toplanan Libya Ulusal Kurtuluş Cephesi "öfke günü" ilan etti. Bingazi'de ve birkaç kentte gösteriler başladı. Daha ikinci gün göstericiler birden ağır silahlarla ortaya çıktı ve garnizonları, sonra kentleri ve kasabaları ele geçirdiler. Ağır silahlar monte edilmiş pikaplar yollarda görülmeye başladı. Diğer Arap ülkelerinin aksine, Libya'da olaylar doğrudan bir silahlı isyan olarak, planlanmış bir hareket olarak başladı. BM'deki Libya büyükelçisi BM'yi Libya'ya müdahale etmeye çağıran konuşmalar yaptı. Eski Adalet Bakanı ve eski İçişleri Bakanı isyan saflarına geçti. İşin garibi, ortada silahlar vardı, askerler vardı, askeri araçlar vardı... ama halk yoktu! Halksız bir halk ayaklanması gerçekleşiyordu Libya'da!

Kabul etmek gerekiyor ki, iyi planlanmış bir hareket vardı Libya'da. Üstelik Kaddafi'yi devremeyeceği daha başta belli olan bir plan. Zaten Kaddafi'nin devrilmesi değil, bizzat NATO'nun askeri saldırısına, hatta işgaline zemin hazırlaması bekleniyor bu isyandan. Yani kelimenin gerçek anlamında bir köprübaşı olması isteniyor.

Durdurulamayan Devrimler

Tunus'ta Bin Ali rejimi yüzlerce göstericiyi öldürdü, durduramadı devrimi. Mısır'da Mübarek, cezaevlerindeki katilleri, canileri serbest bıraktı göstericilere saldırıya, acımasızca öldürsün ve sindirsin diye onları; başedemedi. Her iki ülkede de devrimler oldu. Üstelik yerlerine gelen yönetimler, Mısır'daki cunta dahil, eski düzeni

tesis edemedi. Ödün üstüne ödün vermek zorunda kalıyorlar hala.

Yemen'de Salih yönetiminin vahşeti kar etmiyor. Tek bir gösteriye saldırarak 60'ı aşkın göstericiyi öldürüyor, gösterilerin önünü alamıyor. Tam tersine hareket gün geçtikçe yaygınlaşıyor.

Bahreyn'de kraliyet ailesi İnci Meydanı'ndaki protestocuları öldürmekle başedemeyince Suudi kralına yalvarıyor "gel beni işgal et" diye. Suudi tankları ve iki bin asker resmen işgal ediyor 800 bin nüfuslu bu küçük adayı. O da kar etmiyor.

Irak'ta, Suriye'de, Ürdün'de, Lübnan'da, Filistin'de, Umman'da, Fas ve Cezayir'de, Sudan'da, Moritanya'da, Burkina Faso'da, Kuveyt'te hatta Suudi Arabistan'da ve Katar'da... istisnasız hepsinde eylemler var. Arap gericiliği temellerinden sarsılıyor. Düşmek üzere. İşte emperyalistleri korkutan asıl durum budur. Her olayda sadece "yeraltı ve yerüstü zenginlikleri"ni görenler, işin temelini kaçırırlar.

Libya savaşının temelinde yatan, durdurulamayan Arap devrimleridir. Libya, emperyalizmin Arap devrimlerine verdiği yanıtıdır. Bir karşı-devrim üssü yaratma girişimidir. Devrimlerin önünü alma, onları kuşatma, askeri operasyonlarla, savaşın ateşiyle boğma girişimidir.

Irak'ın işgali sırasında bir milyonu aşkın insan öldürdü ABD ve müttefikleri. Afganistan'da, Pakistan'da halihazırda binlercesini öldürüyor. Tüm ortadoğu ve Afrika'da on yıllar boyunca öldürdüklerinin haddi hesabı yok.

"Macabre", bir ortaçağ dansıdır. İskeletlerle yapılan bir ölüm dansı. Ölümü simgeleyen bir dans... Libya, emperyalizmin yeni "macabre"ıdır. Utanmazcasına "insani görev", "sivilleri koruma görevi" olarak sunulan bu saldırı, bu ölümü kutsayan dans, dünya devrim dalgasını, onun bir parçası olarak Arap devrimlerini durduramayacak! Dünya halklarının hızlanan özgürlük yürüyüşünü durduramayacaksınız!

13 Mart'ta İdam Edilen İşçiler Anıldı!

1982'de idam edilen üç devrimci işçi Seyit Konuk, İbrahim Ethem Coşkun ve Necati Vardar, Taksim'de yapılan bir yürüyüş ve basın açıklamasıyla anıldı. 1981'de işçi sınıfının mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs'ta çıkarıldıkları mahkemece idam kararı verilen Seyit Konuk, İbrahim Ethem Coşkun, Necati Vardar, 13 Mart 1982'de idam edildi. Onlar, İzmir'de Tariş, BMC direnişlerini örgütleyen öncü işçilerdendi, sendikacı ve devrimciydi.

13 Mart Cumartesi günü saat 14.00'de Galatasaray Lisesi önünde toplanan Devrimci İşçi Komiteleri'nden işçiler üç komünist işçiyi anmak için bir yürüyüş düzenlediler. Üç işçinin resminin yer aldığı pankartlarını açarak "İdamlar Bizi Yıldırılmaz", "Kahrolsun Faşizm Yaşasın Mücadelemiz", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emegün Olacak" sloganlarıyla başlayan eylemde yürüyüş öncesinde bir işçi söz alarak Seyit Konuk, İbrahim Ethem Coşkun ve Necati Vardar'ın yaşamlarına değindi: "Onları tutsak ederken, idam sehпасına gönderirken burjuvazi zannediyordu ki teslim alabilirim, ama yanıldı. Onlar tutsak düştükleri andan, idam sehпalarına dek aynı kararlılıkla yürüdüler ve kendi sehпalarını kendileri tekmelediler. Onlar Deniz Gezmiş'in yoldaşlarıydı, Seyit Konuk, İbrahim Ethem Coşkun ve Necati Vardar, sınıfsız sömürsüz, savaşız bir dünya özlemiyle yaşadılar, savaştılar ve öyle öldüler. Onlar bize tarihsel bir miras bıraktılar ki, o mirasa layık olabilmek için onlar gibi olmalıyız" dedi.

Bu üç genç devrimci işçinin, sınıfsız sömürsüz bir dünya kurma yolunda iktidar hedefli bir mücadele bilincini taşıdıkları için burjuvazi tarafından idam edildiği belirtildi. 13 Mart Savaşçıları'nın genç işçiler olarak, sendikal çalışmalardan, mahalle çalışmalarına kadar her alanda mücadelede yer aldıklarına, genç yaşlarına rağmen devrimci ve komünist kişilikleriyle öne çıktıklarına değinilerek, Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da burjuvaziye karşı verilen devrim mücadelesinde idam edilen ilk işçi önderler olmalarına dikkat çekildi.

Konuşmanın ardından "İdamları Bizi Yıldırılmaz", "Devrim Savaşçıları Ölümsüzdür", "İşçiler Birleşin Devrim İçin Savaşın", "13 Mart Savaşçıları Kavgamızda Yaşıyor", "Dünya Emegün Olacak", "13 Mart Savaşçıları Ölümsüzdür", "Fabrikalar, Tarlalar, Siyasi İktidar Her Şey Emegün Olacak". "Yaşasın Devrimci İşçi Komiteleri", "İktidar Dışında Her Şey Hiç-Bir Şeydir" sloganları atılarak ve devrim savaşçılarının isimleri anılarak Taksim Tramvay

durağına yüründü. Çevrede toplananlar konuşma ve yürüyüş sırasında sloganlara eşlik ederek, alkışlarla eylemi destekleyerek, devrimci önderlere saygılarını ifade ettiler, korteje eşlik edenler oldu.

Tramvay durağına gelindiğinde Devrimci İşçi Komiteleri'nin yaptığı basın açıklamasında "Bundan tam 29 yıl önce üç işçi idam edilerek katledildi. Onlar TARIŞ direnişini örgütleyen işçi önderleri, sendikacı komünist devrimcilerdi.

Seyit Konuk, İbrahim Ethem Coşkun, Necati Vardar bugün sonuçlarını yakıcı bir biçimde hissettiğimiz 24 Ocak 1980 Ekonomik İstikrar politikalarının bir sonucu olarak katledildiler. Sermaye sınıfının, özel mülkiyet sisteminin güvencesi Ordu, yaptığı darbeyle yönetime el koydu ve Güney Amerika modeli faşist bir diktatörlük kurdu. Ve işçi sınıfının, emekçi halkların ekonomik, demokratik ne kadar kazanımı varsa sermaye lehine gasp edildi.

Sermaye sınıfına dikensiz gül bahçesi sunan faşist cunta ve onun başı Evren darbenin gerekçesini açıklarken "Bugün burada biz olmasaydık onlar olacaktı" diyerek proleter bir devrimin ne kadar güncel ve somut olduğunu anlatıyordu. Cunta liderinin ilk yaptığı iş komünistleri, devrimcileri sokak infazlarında, işkence tezgahlarında, idam sehпalarında katletmek oldu.

13 Mart 1982'de Buca zindanında üç komünist işçi önderi ve sendikacı idam edilerek katledildi. Amaç devrimci proletaryaya gözdağı vermek ve onu teslim almaktır" denildi.

Açıklamada kendisine işçi sınıfının öncüleri diyenlerin, devrim savaşçılarının örnek

devrimci duruşunun gizlenmesi çabalarına karşı mücadele etmelerinin bir zorunluluk olduğunu altı çizildi.

Burjuvazinin sınıf tarihinin yapısal ve küresel düzeyde olan en derin ve en geniş krizini yaşadığına değinilen açıklamada "Artık zincirlerimizden başka kaybedeceğimiz bir şeyimiz kalmadı. Kazanacağımız ise özgür ve mutlu bir dünya var. Seyitler, İbrahimler, Necatiler böyle bir dünya için savaştılar. Onların gösterdiği yoldan yürüyelim, onlar gibi ileri atılalım, onlar gibi savaşalım, Devrimci İşçi Komiteleri'nde örgütlenelim. Kuzey Afrika halklarını örnek alalım. Mısır, Tunus gibi milyon, milyon ayağa kalkalım devrim ve iktidar için savaşalım" denildi.

Basın açıklaması sırasında "İşçiler Birleşin Devrim İçin Savaşın!", "Dünya Emegün Olacak", "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği" sloganları atıldı.

Konuşma ve sloganlardan etkilenen çok sayıda insan basın açıklamasında devrimci önderlerin isimlerinin geçtiği sırada alkışlarla ve kısmen sloganlara eşlik etmeye çalışarak, üç genç devrim savaşçısına sevgi ve hayranlıklarını ifade ettiler.

Basın açıklamasının okunmasından sonra Grup Emegün Ezgi Seyit Konuk, İbrahim Ethem Coşkun ve Necati Vardar anısına bestelenen 13 Mart Marşı'nı seslendirdi. Grup Emegün Ezgi'nin kendi çalışması olan "Söz Veriyoruz" marşıyla 13 Mart Savaşçıları'nın bayrağını dalgalandırabilmenin, devrim mücadelesini onlar gibi yürütmekten geçtiği ifade edilerek coşkuyla bir katılımla hep birlikte söylenerek eylem sonlandırıldı.

13 Mart Savaşçıları Yaşıyor

29 yıl önce faşist devlet tarafından Buca Zindanı'nda idam edilen 3 komünist, işçi önderi İbrahim Ethem Coşkun, Seyit Konuk ve Necati Vardar yoldaşları anmak için 13 Mart Pazar günü Saat 13.30'da Ayışığı Sanat Merkezi'nde etkinlik düzenledik.

13 Mart Savaşçıları nezdinde devrim ve sosyalizm mücadelesinde ölümsüzleşenler için saygı duruşuyla başlayan anma etkinliği daha sonra, 13 Mart Savaşçıları'nı anlatan sinevizyon gösterimiyle devam etti.

Sinevizyonun ardından 13 Mart savaşçılarının mücadelesini anlatmak üzere DÖB'li bir yoldaşımız kürsüdeydi. 13 Mart Savaşçıları'nın mücadeleye başlamasından yakalanmalarına ve idamlarına kadar geçen zamanda neler yaşadıklarını, mahkeme heyeti de dahil olmak üzere mahkeme salonunu 1 Mayıs Şehitleri için saygı duruşuna nasıl kaldırdıklarını, idama giderken bile faşizmi nasıl titrettiklerini anlattı.

Daha sonra kürsüyü 13 Mart Savaşçıları'nın Buca Zindanı'ndan arkadaşlarının idamlardan sonra yazdığı mektubu okumak üzere DİK'li bir yoldaşımız aldı. Okuduğu mektupta 13 Mart Savaşçıları'nın sorguda kırılan dişleriyle ilgili "Bizden önce dişimizi astılar" şeklinde ölüme meydan okuduklarını anlatılıyordu.

Ekin Şiir Atölyesi'nin hazırladığı şiir dinletisi sunulurken, Ekin Şiir Atölyesi çalışanları, okudukları şiirlerle dinleyenleri etkiledi. Son şiirlerinin ardından yoğun alkışlarla kürsüyü bir başka DİK'li yoldaşımıza bıraktılar.

Yoldaşımız, Mart ayının Türkiye ve Kürdistan devrimi açısından önemli bir ay olduğunu belirttikten 12 Mart Gazi Katliamı'na, 16 Mart Halepçe, 16 Mart Beyazıt Katliamı'na ve 31 Mart Kızıldereli Katliamı'na da değinerek, Mart ayının İsyân ve Ayaklanma ayı olduğunu vurguladı. "13 Mart Savaşçıları'nı anmak, onların Deniz'lerden aldığı ve bize devrettikleri devrim ve sosyalizm bayrağını, zafere kadar onurla taşımak demektir! Onları anmak demek, zafere kadar savaşmak demektir!" sözleriyle onların mücadelemizde yaşadığını bir kez daha coşkuyla dile getirmiş oldu.

O dönemi yaşamış olan yoldaşlar, 13 Mart Savaşçıları'nı, Deniz'leri ve dönemin insanlar üzerinde bıraktığı etkileri anlattı. Dönemi yaşayan yoldaşlardan birinin "Sizleri böyle kapitalizmin ve faşizmin pisliğinden arınmış gördükçe, diyorum ki çoğalıyoruz, bü-

yüyoruz. (...) Genç yoldaşlar, kendinizi bilimsel sosyalizmle donatmalısınız, bugün burada bulunarak bunu yapacağınızın sözünü vermiş oldunuz. Artık bayrak sizlerdedir!" sözleri yoldaşlara coşku ve güç kattı.

Yoldaşın kürsüden alkışlarla ayrılmasının ardından sözü yine DİK'li bir yoldaş aldı. Sınıf sendikacılığında söz ettikten sonra 13 Mart Savaşçıları'nın komite ve konseylere verdiği önemi vurguladı. İşçilerin, sosyalizm için komite ve konseylerde örgütlenmesinin gerekliliğine dikkat çekti. Yoldaş kürsüyü ezgilere bıraktı ve müzik dinletisi ile anmamız son buldu.

Etkinliğimizden sonra da anmaya katılanlarla 13 Mart Savaşçıları ve güncel konular üzerine sohbet ederek ezgilerimizi seslendirdik hep beraber.

13 Mart Savaşçıları Yaşıyor, Savaşıyor! İdamlar Bizi Yıldırıramaz! Yaşasın Kürt-Türk Halklarının Mücadele Birliği!

Mücadele Birliği/Antep

13 MART SAVAŞÇILARININ İZİNDE

İzmir'de Tarih ve BMC direnişlerinin öncü işçileri olan 13 Mart Savaşçıları, ölümsüzlüğe uğurlanışlarının 29. yılında Ayışığı Sanat Merkezi'nde Devrimci İşçi Komiteleri tarafından düzenlenen etkinlikte anıldı.

Etkinlik Sarıgazi Ayışığı Sanat Merkezi Şiir Grubu'nun Denizler'i anlatan "Denizlere Akan Nehirler" şiiriyle başladı. Ardından uzun yıllar cezaevlerinde mücadelesini yürütmüş olan bir yoldaşımız devrim mücadelesiyle tanıştığında 13 Mart Savaşçıları'nın yaşamlarından ve mücadele anlayışlarından nasıl etkilendiğini anlattı ve Devrimci İşçi Komiteleri'nden bir işçi söz alarak konuştu.

Etkinlik, Devrim Tiyatro Atölyesi emekçileri ve DİK'li işçilerin katılımıyla hazırlanan kısa bir oyunla sürdü. Oyunda, 13 Mart Savaşçıları'nın Buca Cezaevi'ndeki son saatlerini ve idam sehpalarında devrime olan bağlılık ve inançlarını nasıl haykırdıklarını anlattılar.

İstanbul'da Newroz Coşkusu

İstanbul'da 2011 Newroz'u coşkuyla kutlandı. Newroz, Demokratik Kent Konseyi'nin organizasyonu ile İstanbul Kazlıçeşme'de yüzbinlerin katılımı ile başladı.

Kutlamalarda konuşmalar Kürtçenin Kurmancî ve Zazakî lehçesi ve Türkçe yapılırken, ilçe meydanlarından kalkan araçlarla insanlar miting alanına aktılar.

Kesk-ü Sor-u zer kaplı alanda sloganlar, zılgıtlar ve alkışlarla coşku doruğa tırmandı. Kadınların üzerindeki rengarenk ve geleneksel Kürt kıyafetleri, elbiseler dikkat çekiyordu. Gençlerin taşıdıkları Mazlum Doğan, Abdullah Öcalan posterleri nedeniyle arama noktasında bir ara gerginlik yaşandı.

Kutlamalarda konuşmalar Kürtçe ve Türkçe yapılırken, sloganlar, zılgıtlar ve alkışlarla coşku doruktaydı. Yüz binlerce insanın devrim yolunda ölümsüzleşenler için saygı duruşunda bulunmasıyla miting başladı. Konuşmalar sırasında zaman zaman sahne önünde izdiham yaşandı.

Newroz kutlamalarına BDP Eş Genel Başkanı Selahattin Demirtaş, BDP İstanbul milletvekilleri ve çeşirli siyasi parti ve sendika temsilcileri, yazar ve sanatçılar katıldı. Miting, BDP Eş Genel Başkanı Selahattin Demirtaş ve İstanbul Milletvekili Sebahat Tuncel'in Newroz ateşini yakmasıyla başladı.

Tertip Komitesi adına ilk konuşmayı mitinge katılanları "Demokratik çözüm Newroz'una hoş geldiniz" diye selamlayarak Dursun Yıldız yaptı. "2011 Newroz'u bir irade beyanıdır. Burada milyonlarca Kürt, Türk, Alevi Sünni, bütün halklar hep birlikte irade beyanında bulunmak istiyorlar. Bu irade beyanı demokratik Türkiye haykırışıdır. Bu irade beyanı demokratik Özerk Kürdistan haykırışıdır. Bu irade beyanı Kürt Halk lideri Öcalan'ın yol haritasının haykırış beyanıdır. Demokratik özgür bir anayasa için irade beyanıdır. Kürt halk önderi Sayın Öcalan'ın özgürlüğünün beyanıdır. Onurlu bir yaşam için ya özgürlük ya özgürlük." dedi.

Mitingde Demokratik Kent Konseyi adına Türkçe ve Kürtçe olarak sunum yapıldı. Türkçe açıklamayı yapan Tuğba Gümüş, halkı "Merhaba yüzbinler olup da özgürlüğüne coşkuyla sahip çıkarlar. Bugünün zalim Dehaklara karşı Kawaların özgürlük ateşlerini tutuşturduğu gün" diyerek selamladı ve "Bugün Mazlum Doğanların özgürlük ateşinin sıcaklığıyla burada, Amed'de, Mersin'de, ,

İzmir'de coğrafyamızın ve Mezopotamya'nın dört bir yanında ateşler harlanıyor. Bizler İstanbul Demokratik Kent Konseyi olarak Kürt halkının özgürlük bayramını kutluyoruz. Bu bayramı canıyla, kanıyla var edip bugünlere gelmesini sağlayan şehitlerimiz önünde bir kez daha saygıyla eğiliyoruz. Şu an aramızda olamayıp özgürlük ateşinin yanması için kendini şehirlerde, dağlarda her yerde ortaya koyanları selamlıyoruz. İmralı'dan F tiplerine özgürlük mücadelesini harlayanları selamlıyoruz. Newrozlarını kutluyoruz. Newroz piroz be!" dedi.

BDP Eş Genel Başkanı Selahattin Demirtaş, alandaki binlerce kişiye seslenerek, herkesin Newroz'unu kutladı, "Özgürlük bayramınız kutlu olsun" diyerek Diyarbakır ve tüm Newroz alanlarına selam gönderdi. Demirtaş, Newroz'u kutlamanın bir zamanlar yasak olduğunu, ama direnişler sayesinde Newroz'un artık alanlarda kutlandığını belirterek, "Ama direnişler sayesinde kendi küllerinden yeniden yaratan özgürlük bayramına dönüştü. ... 2011 Newroz'u özgürlük Newroz'udur. Çözüm Newroz'udur. Ortadoğu'daki halkların sesini duyun hükümet, bu halkın sesini duymamazlıktan gelemes." dedi.

BDP İstanbul Milletvekili Sebahat Tuncel ise yaptığı konuşmada, "Zalim Dehak'a karşı yakılan bir ateş, yüzyıllardır halklarımızın özgürlük ateşi oldu" dedi. Newroz'un kolay yaratılmadığını söyleyen Tuncel, "Diyarbakır zindanında Mazlum Doğan'ın 3 kibriyle başka bir anlam kazandı. Mazlum

Doğan'ın yaktığı Newroz ateşi Rahşanların bedenleri ile harlandı. Newroz bizim için kutusaldır, diriliştir, mücadeledir." dedi.

Kürt halkının özgürlüğünün, Türkiye halklarını da özgürleştireceğini belirten Tuncel, "Artık yeter diyoruz. Bu halk bunu kabul etmeyecek. Bu halk 30 yıldır çok bedel ödedi, bedel ödemekten vazgeçmedi. Bu halk 'ya özgürlük ya özgürlük' diyor" diyerek sözlerini tamamladı.

Newroz alanına siyasi partiler, dernekler, devrimci örgüt ve kurumlar, pankartları, bayrakları ve Kürt halkıyla dayanışma, kardeşlik ve birlik sloganlarıyla yürüyerek girdiler. Geleneksel Kürt kıyafetleri, sarı, kırmızı yeşil poşi, bandaj, atkı ve bayraklarla renkli kortejler oluşturuldu.

Newroz coşkusunun sloganlar, marşlar, dalgalandırılan bayraklar, zafer işaretleri, halaylarla paylaşıldığı mitingde siyasi partilerden temsilciler de kısa konuşmalarla kitlenin Newroz'unu kutlarken, İmralı'dan Abdullah Öcalan'ın gönderdiği mesaj okundu. Konuşmaların ardından Seyda Perinçek, Suavi, Cane de şarkı ve halay parçalarıyla kitleyi coşturdu. Parçalar eşliğinde alanın bir çok yerinde halaylar kuruldu, bayraklar dalgalandırıldı, kitle slogan atarak halaylar çekti. Newroz kutlamalarının ardından milletvekillerinin yürüyüş yapacağı duyurularak miting sona erdi. Mitinge katılanlar yine sloganlarla ve zafer işaretleriyle yürüyerek alandan ayrıldı.

NEWROZ PİROZ BE

20 Mart Pazar günü İzmir’de Gündoğdu Meydanı altı yıl aradan sonra Newroz coşkusu yaşadı. 2005’ten sonra yasaklanan Gündoğdu Meydanı, Kürt halkının her sene Newroz’da dayatmasıyla bu yıl yeniden Kürt halkına açıldı. Yaklaşık 20 bin kişinin katıldığı Newroz yağın yağmura rağmen coşkuylu.

Cumhuriyet Meydanı’na gelindikten sonra sloganlar daha da sık bir şekilde atılıp konuşmalar yoğunlaştırıldı. Yoğun polis ablukasının alındığı Newroz alanına gelindiğinde kitle “Denizlerden Mazlumlara Yaşasın Kürt Türk Halklarının Mücadele Birliği” pankartını coşkuyla bir şekilde karşıladı.

Saat 13.00’te başlayan program, ilk olarak tertip komitesinin konuşmalarıyla başladı. Kürtçe ve Türkçe okunan açıklamanın ardından 21 Mart 1992’de İzmir Kadifekale’de Newroz ateşini kendi bedeni ile ateşleyerek yakan Rahşan Demirel’e ait olduğu öğrenilen kaset kaydı dinletildi. BDP İzmir İl Başkanı Yusuf Kaya da 21 Mart günü saat 19.00’da Rahşan Demirel’i Kadifekale’de anmak için birlik çağrısında bulundu.

BDP İl başkanı Yusuf Kaya’nın konuşmasının ardından Konak Taşeron Temizlik işçileri sahneye çağrıldı. Konak taşeron işçileri adına işçi Gülbeniz sahneye çıkarken eyleminin 9. gününde olan Batıgül Tunç da sahneye çıktı. Konak taşeron işçileri adına işçi Gülbeniz şunları söyledi;

“Merhaba dostlar merhaba canlar, merhaba hevaler Newroz Piroz Be. Bizler Konak Belediyesi taşeron temizlik işçileri olarak 24 gündür geceli gündüzlü Konak Belediyesi önünde eylemdeyiz. Konak taşeron temizlik işçileri olarak sendika hakkı ve iş güvencesi istiyoruz. Onurlu eylemimizin 18. ve 21. gününde yüzlerce sivil polis, çevik kuvvet ve zabitanın sinsice saldırısına uğradık. Ayrıca taşeron şirketi, eli sopalı insanları biz işçilerin üzerine saldırtıyor. Hiçbir saldırı, hiçbir baskı bizi bu haklı ve onurlu mücadelemizden alıkoyamaz. Ezilen halkların, ezenlere karşı özgürlük haykırışı olan Newroz’a gelen bütün emekçileri, ezilen halkları en içten duygularımızla ve eylemimizin 24. gününün coşkusuyla selamlıyoruz. Baskılar bizi yıldırılmaz! Yaşasın işçilerin ve ezilen halkların mücadele birliği!

Aynı zamanda bizimle birlikte Buca taşeron işçisi Batıgül Tunç’ta CHP İl binası önünde oturma eylemi yapmaktadır. Biz de sonuna kadar onun haklı mücadelesinin yanındayız.” dedi.

Konak taşeron işçilerinin konuşmasının ardından müzik grupları sahnede yerini aldı.

Müzik dinletisi devam ederken eylem içerisinde sık sık kule yapan 12 yaşında bir çocuk sarı kırmızı yeşil bayrak bahane edilerek gözaltına alındı. Kitlenin dışında gözaltına alınan çocuk ailesi tarafından gözaltına alındığı fark edilince 300-400 kişilik grup Newroz alanının çıkış kapısına yöneldi. Kitle çocuğun serbest bırakılmasını istedi. Kitle çıkış kapısını zorlamaya devam ederken tertip komitesi olay çıkmasını engelledi. Emniyetin gözaltına alınan çocuğun 15 dakika içerisinde serbest bırakılacağını açıklamasından sonra kitle geriye doğru çekildi.

Eylem sırasında “Biji Newroz” yazılı kuşlamalar Newroz alanında atılırken ayrıca “Kürt Ulusuna Kendi Kaderini Tayin Hakkı” başlıklı bildiri ve Mücadele Birliği dergisinin dağıtımı yoğun bir şekilde gerçekleştirildi. Denizlerden Mazlumlara Yaşasın Kürt Türk Halklarının Mücadele Birliği pankartıyla beraber birçok Kürt genci

fotoğraf çektirirken Newroz kıyafeti giyen Kürt anaları eylem alanını renklendirdi. Bol bol halayların çekildiği bir Newroz, yerini yeni eylemlere bıraktı.

Mücadele Birliği/İzmir

Dil Tarih’te Newroz Ateşi Yakıldı!

17 Mart Perşembe Günü Ankara Üniversitesi Dil Tarih Coğrafya Fakültesi’nde devrimci demokrat ve yurtsever öğrenciler isyan ateşini yakarak Newroz’u coşkuyla kutladılar.

Sabah saatlerinde ÖGB’lerin yoğun güvenlik önlemleri alması, davul ve zurnanın okula girmesini engellemeye çalışmasına rağmen, öğrenciler tarafından davulcu ve zurnacının içeri girmesi sağlandı. “Biji Newroz - Yaşasın Newroz” yazılı pankartın okul duvarına asılması alkışlar ve sloganlarla karşılandı. Bunun ardından okunan açıklamada Kawa’nın çocuklarının isyan ateşini daha da büyüteceği vurgulandı. Daha sonra orta bahçede büyük bir newroz ateşi yakıldı. Öğrenciler yakılan ateşin üzerinden atlayarak saatlerce halay çektiler.

Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB), Ekim Gençliği, DYG, DGH, Ankara Anarşi İnsiyatifi, Dev Genç Birliği ve Söz Dergisinin örgütlediği etkinliğe 400 aşkın öğrenci katıldı. Ankara Gençlik Derneği de eyleme destek verdi.

Ankara Devrimci Öğrenci Birliği

İsyan Ateşi Yanıyor Hala

21 Mart günü Demirci Kawa'nın zalim Dehaq'a karşı başlattığı mücadele ve isyanın simgesi olarak yaktığı ateş, o günden beri Kürt halkının içinde yanmakta ve gün geçtikçe büyümektedir. Bugün 21 Mart... Başkaldırının ve baharın geldiği gün. Her yıl olduğu gibi bugün de Kürdistan'ın ve Türkiye'nin her yanında büyük bir coşkuyla kutlandı.

Bizler de Adana'da bu coşkunun birer parçası olduk. Burjuvazi Newroz kutlamalarını yıllar boyu yasakladı ama Kürt halkının isyan ateşini bastıramadı. Daha sonra saldırmaya başladı. Bunun en büyük örneği 92 Şırnak Newroz'unda yapılan katliamdır. Burjuvazi Kürt halkını karşısına alamayacağını anladığında, bu

kez kutlamaların yapılacağı alanlara yönelik politikalar uygulamaya başlamıştır. Bunun örneği bu yıl Adana'da yaşandı.

Daha önce bir çok kez Newroz kutlamalarında kullanılan Mimar Sinan Amfisini kutlamaya açmadılar ve Newroz'a kısa bir süre kala alan belli oldu. Böylelikle katılımı düşürmeye çalıştılar. Tüm bunlara rağmen Kürt halkı, olanca coşkusuyla 20 Mart Pazar günü saat 09.00'dan itibaren Mimar Sinan amfisinin yanındaki boş alana gelmeye başladı. Bizler de alana bayraklarımızla girdik.

Alana "Newroz Piroz Be, Yaşasın Halkların Mücadele Birliği" yazılı bir pankart asarak Kürt halkının coşkusunu selamladık. Ardından alan girişine bir stant açtık. Standa insanların ilgisi yoğun oldu. Alanda bir çok genç ile tanıştık. Onlarla birlikte halaylar çektik, türküler söyledik. Newroz alanında sık sık Öcalan'a özgürlük taleplerini sloganlarla haykıran halk, aynı zamanda Öcalan ve Mazlum Doğan posterleri açtı.

BDP Urfa milletvekili İbrahim Binici kitleye Kürtçe ve Türkçe konuşma yaptı ve tüm halkların Newroz bayramını kutladı. Daha sonra sanatçı Armanç ve Ayfer Düzdüş sahneye çıktı. Newroz kutlaması İnönü Parkı'na kadar yürüyüşün duyurusu ile son buldu. Yürüyüş güzergahında bulunan AKP İlçe binası gençler tarafından taşlandı. Yürüyüşün önüne geçmek isteyen polisler de taş atıldı. İnönü parkı'na gelen kitle buradan mahallelere dağılarak eylemi sonlandırdı.

Mücadele Birliği/Adana

Ankara'da Newroz Ateşi

Demirci Kawalardan gelen isyan ateşinin harlandığı Newroz Ankara'da da coşkulu bir şekilde kutlandı. Ankara'daki devrimci, demokrat ve yurtseverlerin katılım sağladığı kutlama, saat 11:00'de Toros Sokak'ta toplanarak başladı.

Toplanma alanında çok yoğun sloganlar atılıyor ve bir yandan da Kürtçe halay parçaları eşliğinde halaylar çekiliyordu. Saat 12.00'ye doğru yürüyüşe geçen kitle, yaklaşık 40 dakika sonra Kolej Meydanı'na vardı.

Eyleme destek veren Mücadele Birliği Platformu da, Mücadele Birliği logosuyla yürüdü ve alanda yerini aldı. Yürüyüş boyunca "Kürdistan'da Tek Çözüm, Ya Devrim, Ya Ölüm", "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği", "Kürdistan Devrimle Özgürleşecek" gibi sloganlar atıldı. Alan da ise Yeni Evrede Mücadele Birliği dergisinin satışı yapıldı.

Alana giren her yapının selamlanmasının ardında, devrim mücadelesinde ölümsüzleşen savaşçılar anısına saygı duruşunda bulunuldu. Saygı duruşunun ardından günün anlam ve önemini belirten ve güncel olayları da yorumlayan konuşmalar yapıldı. Newroz'un Kürt halkı ve tüm Ortadoğu halkları için önemini anlattığı konuşmaların ardından Newroz ateşi yakıldı ve halaylara başlandı.

Sarı, kırmızı ve yeşile boyanmış alana gelen kitle, halayların ve konserlerin ardından alandan ayrıldı.

Ankara Mücadele Birliği Platformu

Casper İşçisi Boyun Eğmedi

“Senin hayatın, senin teknolojin” sloganıyla reklamlarını izlediğimiz Casper Bilgisayar işçileri 21 Şubat Pazartesi gününden beri Ümraniye’deki işyerleri önünde eylemlerini sürdürüyorlar.

Casper işçileri daha iyi koşullarda çalışabilmek için sendikal çalışmalara başladılar. 26 Ocak 2011 tarihinde Birleşik Metal İş Sendikası Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı toplu iş sözleşmesi yetkisini aldıktan sonra patron göstermelik gerekçelerle 4 işçiyi işten çıkardı. İşten çıkarılan Casper işçileri sendikalarının da desteğiyle 21 Şubat Pazartesi günü işyerleri önünde çadırlarını kurarak direnişe başladılar.

Türkiye’nin tek yerli bilgisayar firması ve Türkiye’nin prestiji olarak tanıtılan Casper bilgisayarın işçileri daha iyi bir yaşam ve çalışma koşulları istedikleri için şimdi işsizler. Patron çıkardığı işçilerin yerine kendi memleketinden yeni işçiler getiriyor ve onlara işbaşı yaptırıyor.

Casper işçileri “Türkiye’nin prestiji denilen firma merdiven altı firmasıyken plazalara geldiyse burada çalışan işçiler sayesinde. Ama patron şimdi işçileri kapının önüne koydu. Casper bilgisayarını bilenler almak isteyenler gelip önce Casper işçisinin halini görsünler” diyorlar.

21 Şubat’tan bu yana eylemlerini sürdüren işçiler Birleşik Metal-İş’le birlikte 12 Mart Cumartesi günü saat 16.00’da Taksim Meydanı’na gelerek bir basın açıklamasıyla Casper işçilerinin işlerini geri istediklerini kamuoyuna duyurdular.

Taksim Meydanı’nda ‘Atılan İşçiler Geri Alınsın, Sendika Hakkı Tanınsın / Casper

İşçileri - DİSK Birleşik Metal-İş” yazılı dev bir pankart ve “Casper – Bu Bilgisayarı Üretenlere Sendika Yasak”, “Merdiven Altından Plazaya Bizim Sayemizde Geldi”, “Sendikalı Olduk İşten Atıldık”, “Casper İşçisi Boyun Eğmedi”, “Casper İşçinin Parasını Ver”, “Türkiye’nin Prestiji Ayaklar Altında”, “Casper Kaliteyi Sokağa Attı” yazılı dövizleriyle gelen Casper işçileri bir yandan da bildiri ve “İşçi Düşmanı Casper Satın Alma” yazılı etiketlerin dağıtımını yaparak Casper Bilgisayarı boykot etmeye çağırdı.

Sloganlarla Galatasaray Lisesi önüne yürüyen işçiler, buraya dev pankartlarını asarak sloganlarla işlerine geri dönmekte kararlı olduklarını ilan ettiler. Burada Birleşik Metal-İş Örgütlenme Sekreteri Özkan Atar bir konuşma yaptı; “Casper işçisi onuru koruya-

rak direnişini sürdürüyor. İşverenin tehditleri, rüşvetleri, işçileri açlıkla terbiye etme çabaları boşunadır. Onun bu çabalarına karşılık her bir Casper işçisi, her bir Birleşik Metal-İş Sendikası üyesi, emeğe duyarlı her insan o direniş ateşine bir odun daha atacak ve bu direniş ateşini büyütecektir. ...Biz sendikal haklara karşı çıkan, işçilerini asgari ücretin sınırları altında çalıştıran, işçilerinin onurunu satın almaya çalışan bir prestiji kabul etmiyoruz. Bir ülkenin prestiji ancak işçilerinin emekçilerinin sahip olduğu yaşam ve güvenli çalışma koşullarıyla ölçülür. Bizler onurlu bir yaşam için haklarımızı korumak için mücadeleye devam edeceğiz ve er-geç bu mücadeleyi kazanacağız” dedi.

Daha sonra DİSK Genel Sekreteri Tayfun Görgün söz alarak DİSK’in bir çok işkolunda mücadele verdiğini, bunlar arasında yer alan Casper işçileriyle de dayanışma içinde olduklarını ifade ederek “Casper işçilerinin bu direnişleri, mücadelesi hem hukuki anlamda hem de fiili olarak mutlaka başarıya ulaşacaktır.” dedi. Bir çok alanda sendikal mücadele veren işçilerin karşısına panzerleri, cop, biber gazıyla polis çıkarıldığını belirten Görgün, hükümetin, işçilerin anayasal hakları olan sendikal mücadelesine ve işçilerin yaşam haklarına saygılı olmaları çağrısında bulundu.

Sloganlar, alkış ve ıslıklarla Casper bilgisayar protesto edilerek eylem sonlandırıldı.

İzmir Konak Belediyesi Taşeron Temizlik İşçileri Eylemde

11.Gün:

İşçiler 7 Mart sabahına soğuk ve yağmurlu bir havayla girdiler. Kahvaltıdan sonra Alsancak, Kahramanlar, Eşrefpaşa mıntıklarını kontrol etmeye çıktılar. Kahramanlar mıntığında eylem kırıcı bir işçi eylemde olan işçilere hakaret ederek sopayla üzerlerine yürüdü. Eylemdeki işçiler, sopa çeken işçiyi engellediler. Kısa arbededen sonra Kahramanlar'da yapılacak temizlik engellendi. Alsancak 2. Kordon'da ise süpürge aracı engellendi. Eşrefpaşa'da ise mıntika kontrolünde herhangi bir sorunla karşılaşılmadı. Eylemdeki işçiler mıntika kontrollerini yaptıktan sonra eylem alanına döndüler.

Eylem kırıcıları saat 15.20'de eylem alanına çok yakın olan Kahramanlar mıntığından 10-15 kişilik bir grupla eylem alanına yakın bir yerde temizlik yapmaya geldiler. Eylemdeki bir işçinin bunu fark etmesiyle birlikte kalabalık bir şekilde eylem kırıcılarının bulunduğu noktaya gidildi. Eylemdeki işçilerin önünde giden kadın eylemcilerden Sevil anaya eli sopalı eylem kırıcılar sopalarla, tekme ve yumruklarla saldırdı. İşçilerse eylem kırıcılara hadlerini bildirdiler.

İşçiler haklı bir öfkeyle belediyenin giriş kapısına yönelip "Savaşa Savaş Kazanacağız", "Hakan Tartan Şaşırıldı Sabrımızı Taşırıldı", "Birleşe Birleşe Kazanacağız", "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği", "Kadına Kalkan Elleri Kıracağız", "Zafer Savaşan İşçilerin Olacak" sloganlarını attılar ve ellerindeki faraş ve süpürgeleri belediye kapısının önüne attılar.

Yaşanan olaylardan sonra 4 işçi ifade vermeye çağrıldılar. İfadeleri alındıktan sonra serbest bırakılan işçiler eylem alanına geldi. Gün boyunca eylemdeki işçilere tehdit telefonları geldi.

12. Gün:

Saat 10.30'da TÜMTİS, 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü dolayısıyla kadın üyeleriyle işçileri ziyarete geldi, eylemdeki emekçi kadınlara kırmızı karanfiller verildi. Ayrıca işçilerin ısınabilmeleri için bir kamyon palet, yakacak olarak bırakıldı işçilere.

Eylemdeki işçiler "Gümrük Sevgi Yolu bölgesi süpürülüyor" haberi üzerine 20-25 kişilik bir grup halinde Gümrük ve Sevgi Yolu bölgesine gittiler. Gümrük'te süpürgeye çıkan eylem kırıcılar, işçileri görünce Sevgi Yolu tarafına kaçtı. Eylem kırıcılar, eylemdeki işçiler tarafından çember altına alındı. Sivil polis eylemdeki işçileri, temizlik yapmaya çıkan eylem kırıcılardan uzaklaştırmaya çalıştı.

Eylemdeki işçiler birkaç kez eylem kırıcıların üzerine yürüdü. Sivil polisler de eylemdeki işçileri engelledi. Yaşanan kısa bir arbededen sonra takviye çevik kuvvet polisi ekibi geldi. Eylemdeki işçiler, eylem kırıcıların Sevgi Yolu bölgesinden uzaklaşması üzerine eylem alanına yoğun sivil polis ablukası altında geri döndüler. Eylem alanındaki işçiler ve eylem kırıcıları engellemekten gelen işçiler karşılıklı sloganlarla Konak Belediyesi önünü inlettiler.

Saat 18.25'te 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü eylemdeki işçilerle geçirmenin daha anlamlı olacağını düşünen Emekçi Kadınlar (EKA), işçileri ziyaret etti. Basmane Meydanı'na "Kadın Erkek El Ele Birlikte Mücadeleye", "Her Gün 8 Mart Her Gün Kavga", "Yaşasın İşçilerin Mü-

cadele Birliği", "Emekçi Kadınlar Sokakta Savaşıyor", "Taşeron İşçisi Yalnız Değildir", "Kadına Kalkan Elleri Kıracağız" sloganları ile girdiler. Emekçi Kadınlar konuşma yaptıktan sonra şiir dinletisi yaptı, Tiyatro İşçileri Atölyesi kısa bir tiyatro oyunu sergiledi.

Saat 19.30'u geçerken, ard arda SDP, BDSP, KÖZ, Kamu Emekçileri Cephesi-DİH, Alinteri, Devrimci Hareket işçileri ziyarete geldi. Hem Emekçi Kadınlar gününü hem de işçilerin eylemlerini selamladılar. Ziyaretlerin üst üste gelmesi işçileri şaşırtmıştı.

13. Gün:

9 Mart günü saat 12.00'de taşeron işçileri pankartlarıyla yürüyüşe geçti. Fevzi Paşa Caddesi'nden İzmir Büyükşehir Belediyesi önüne kadar yürüyen işçiler, basın açıklaması yaptılar.

"Geceli gündüzlü 13 gündür, Konak Belediyesi'nin önünde, soğuk havada kadın-erkek taşeron işçiler olarak onurlu ve haklı bir mücadele veriyoruz. Konak Belediyesi Taşeron Temizlik İşçileri olarak 13 gündür onurlu ve kararlı bir şekilde devam eden mücadelemizde çok çirkin saldırılara uğradık. ... Onurlu bir şekilde 13 gündür geceli gündüzlü devam eden eylemimizi basın yoluyla karalamayı, eli sopalı saldırılarla kırmayı, desteğe gelen dostlarımızı hedef göstermeyi ve biz işçiler arasındaki birliği bozmaya çalışmayı bırakın ve derhal taleplerimize kulak verin" diyen işçiler, taleplerini de şöyle sıraladılar:

1-Kölelik sistemi olan taşeron sistemine hayır diyoruz.

2-Sendikalı, güvenceli iş istiyoruz.

3-İnsanca yaşam istiyoruz."

İşçiler sloganlarla eylem alanına döndüler.

Saat 18.10'da "Konak İşçisi Yalnız Değildir", "Yaşasın Sınıf Dayanışması", "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği", "Zafer Savaşan İşçileri Olacak" sloganlarıyla İBB Park-Bahçe işçileri geldi. Park-Bahçe işçilerinden bir işçi, "Bizler Doğal Yaşam Parkı Alanı'nda çalışan işçiler olarak kendi aramızda eylemdeki işçiler için maddi destek amaçlı bir fon oluşturduk. Umuyoruz ki yaptığımız fon diğer bölgelerdeki işçilere örnek olacaktır" dedi ve sözü Doğal Yaşam Parkı DİSK Genel-İş 3 Nolu şube işyeri temsilcisine bıraktı. O da "Sizin mücadeleniz bizim ortak mücadelemizdir" dedi. Daha önce 12 ay grevde kalan bir İz-Enerji işçisinde kısa bir konuşma yaptı.

Yapılan konuşmaların ardından ziyarete gelen işçiler, eylemdeki işçilerle deneyimlerini paylaştı. Eylem ateşinin başına geçerek ısınmaya çalıştılar.

14. Gün:

10 Mart günü saat 11.15'te CHP Konak ilçe başkanlığı önünde SDP ve Dev-Genç üyesi olan öğrenciler, kendilerini zincirlerle direğe bağladı. Öğrenciler, Konak Belediyesi Taşeron Temizlik İşçileri için kendilerini zincire bağladıklarını ve taşeron sistemine karşı olduklarını söyleyen CHP zihniyetinin iki yüzlülükten vazgeçmesini istediler. Eylemdeki işçiler, 15-20 kişilik bir grupla sloganlar atarak eylemci öğrencilerin yanına geldiler.

İşçiler öğrencilere desteklerinden dolayı teşekkür ettiler. İşçilerin eylem alanına dönmesinin ardından polisin saldırdığı öğrenciler karakola götürüldüler.

Saat 16.30'da eylemdeki bir işçinin eşinin yolu, eylem kırıcılar tarafından kesilerek sırtına sert bir şekilde vuruldu. İşçi eşine "sen eylemdeki işçilerden birisinin eşi misin" sorusuna cevap veremeden sırtına sert bir cisim vuruldu. Eylemdeki işçiler 2 gündür, temizlik yapan eylem kırıcılara karışmıyordu. Bir işçi eşine yapılan bu saldırı üzerine eylem alanı öfkeyle doldu. "Yarıdan itibaren eşlerine ve kadın işçilere ellerini kaldıran eylem kırıcılarının ellerinin ve parmaklarının kırılacağını" söyledi işçiler. Eylemdeki işçi eşi aldığı darbenin etkisiyle baygınlık geçirdi, ilk müdahaleyi hemen orada arkadaşlar yaptı. "Kadına Kalkan Elleri Kıracağız" sloganıyla işçi eşi, gelen ambulansla Alsancak Devlet Hastanesine kaldırıldı.

15. Gün:

Sabahın erken saatlerinde işçiler ayaktaydı. Bir gün önce saldıran eylem kırıcılar arandı.

Saat 10.20'de Fevzipaşa Bulvarı'nda iki eylem kırıcı işçiye müdahale eden eylemdeki işçiler, sivil polis ve çevik kuvvetle karşılaştı. Eylemdeki işçiler, eylem kırıcıları ikaz ederek eylem alanına döndüler.

Konak Belediyesi işçilere elektrik veren esnafı, "kaçak elektrik kullanıyorsunuz" diyerek tehdit etti. Bu tehdide karşılık işçiler esnafa zarar vermemek için elektrik almayı kestiler. Bunun üzerine saat 18.30 civarında TÜMTİS'te örgütlü olan ambar işçileri, eylemci işçilere palet ve jeneratör getirerek eyleme destek verdiler.

Akşam saatlerinde DİK'li iki işçi, işçileri türkülerle halaya kaldırdı. Halay çeken eylemdeki işçiler, neşe ve coşkuyla bir ara halaylarla otoyolun ortasından geçmeye kalktılar. Sivil polislerin bunu görmesi üzerine işçiler uyarıldı. İşçiler de bunun üzerine sivil polislerin bulunduğu aracın önünden halaylarla geçti.

16. Gün:

İşçiler saat 09.10'da da Çankaya Bit Pazarı'ndaki eylem kırıcıları engellemeye gittiler. Eylem kırıcıları engellemek isteyen eylemdeki işçiler polis tarafından durduruldu. Bunun üzerine eylem kırıcılara sözlü ikazda bulunan işçiler, eylem alanına geri döndüler.

Saat 13.50'de pankartlarıyla yürüyüşe geçen işçiler, CHP İl Başkanlığı'nın önüne sloganlarıyla yürüdüler, orada Batıgül Tunç da onları sloganlarla karşıladı. Basın açıklamasının okumasından sonra Konak işçileri eylem alanından yine sloganlarla ayrıldılar.

Saat 18.30'da Deri İşçileri Derneği ve Özgür Yaşam Kooperatifi işçileri ziyarete geldi. Ziyarete gelenlerle ateş başında sohbetler edildi.

Saat 19.30 Çağdaş Hukukçular Derneği eylem alanına geldi. İşçiler ÇHD'li avukatlara sorular sordular. Avukatlar işçileri eylemin hukuksal boyutu ile ilgili bilgilendirdi.

Saat 21.20'de BDP'den İzmir Siyaset Akademisi bir demlik çayla işçileri ziyaret etti. İşçiler ziyarete gelen destekçileriyle birlikte halaylar çektiler.

17. Gün

Gece saat 00.30'da atık kâğıt toplayıcıları ellerinde 2 poşet gevrekle işçileri ziyarete geldiler, ateş başında sohbet ettiler. Eylemin ilk gününde olan Batıgül'e iki saatte bir, ikişerli üçerli ziyaretler yapıldı.

Saat 04.20'de BDP İzmir Siyaset Akademisi'nden gelen arkadaşlar işçilerin soğuk havada ısınması için çorba ve sabah saatlerinde de bir demlik çay getirdi. İşçiler kendi aralarında yaptıkları komünle sabah kahvaltısını yaptılar.

13 Mart Pazar günü saat 13.30'da Bayraklı Belediyesinde 31 Ocak'ta işten atılmış olan 5 işçinin basın açıklamasına destek vermek için gidildi.

Bayraklı Belediyesi Osmangazi Şubesi önünde Bayraklı Belediyesi Taşeron İşçileri tarafından basın metni okundu. Basın metninin okunmasından sonra Bayraklı Belediyesi Çamkıran Şubesi'ne doğru yürüyüşe geçildi. Çamkıran Şubesi'nin önüne gelen işçiler, "işe alınmaya kadar geceli gündüzlü burada olacağız" diyerek desteğe gelen herkese teşekkür ettiler.

Bayraklı işçilerinin geceli gündüzlü oturma eylemlerinin açıklanmasından sonra Konak işçileri Batıgül Tunç ile birlikte eylem alanlarına döndüler.

Saat 19.10'da BDP İzmir Siyaset Akademisi, yine bir demlik kaçak çayıyla işçilerin yanına geldi. Saat 19.50'de SDP, SP, TÖP, SGPH, SBH'den oluşan Sosyalist Yeni Kuruluş Parti Girişimi toplu bir şekilde eylemdeki işçileri ziyaret geldi. SYKP girişimi işçilerin yanında olduklarına dair kısa bir konuşma yaptı. Yapılan konuşmanın ardından ziyaretçilerle işçiler halaylar çekti.

18.Gün:

Sabah saat 05.30'da ise 200'e yakın çevik kuvvet polisi, 10-15 zabıta arabası ve 100'e yakın sivil polisle birlikte Konak Belediyesi Taşeron İşçilerine saldırdı. Zabıta ve çevik kuvvet polisleri, uyuyan işçileri yaka paça uyandırdı. İşçiler neler olup bittiğini anlamaya çalışırken çevik kuvvetin ablukasına alındılar. Yoğun çevik kuvvet ablukasındaki işçilerin eylem alanında bulunan tüm eşyalarına el konuldu.

Yaşanan arbedede işçilerden yaralananlar oldu. Bu arbede sırasında iki Mücadele Birliği okuru farklı gerekçelerle gözaltına alındı. Gözaltına alınma sırasında işçiler ablukada olduklarından müdahale edemediler.

İşçiler yoğun polis ablukası altında "Baskılar Bizi Yıldırılmaz", "Savaş Savaşa Kazanacağız", "Kavga Bitmedi Daha Yeni Başlıyor", "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği" sloganlarını Basmane Meydanı'nda haykırdılar. İşçiler, "buradan bizim ölümlerimizi alabilirsiniz, haklarımızı alınmaya kadar burada kalacağız" dediler.

Sabah 08.20'de Konak Gümrük duraklarında otobüsten inen Sevil KAPTAN'a (Sevil Ana) yaklaşık 15 kişilik Belediye'nin tuttuğu korumalar ve eylem kırıcı işçi grubu saldırdı. Hemen eylem yerindeki arkadaşlarını arayan Sevil ana, gelen işçilerle birlikte korumalara müdahale etti. Eylemci işçiler sesli ajitasyon yaparak Konak halkına yapılan saldırıyı duyurdu.

Hep birlikte saldırı yapan korumalar ve eylem kırıcı işçiler cezalandırıldı. Eylem yerine "Kadına Kalkan Elleri Kıracağız", "Baskılar Bizi Yıldırılmaz" sloganlarıyla döndü.

Yaşanan bu saldırıları kamuoyuna duyurabilmek ve protesto etmek için saat 10.30'da yürüyüşe geçildi. Yol boyunca, ekmekleri için 18 gündür eylemde olduklarını, polis tarafından saldırıya uğradıklarını ve Mücadele Birliği'nden iki okurun gözaltına alındığını duyurusu yapıldı.

Taşeron işçilerinden birkaç işçi, saat 14.40 civarında bir kez daha saldırıya uğrayan Batıgül Tunç'un yanına gitti. Konak İşçileri Batıgül Tunç'u yalnız bırakmadılar ve iki saatte bir değişimle ikişer üçer kişi yanında kaldılar.

Saat 16.30'da eylemdeki işçilere saldırı olduğunu duyan Genç-Sen'li öğrenciler desteğe geldiler. Genç-Sen'liler Konak Taşeron İşçilerinin mücadelesini sahiplendiklerini dile getirdiler.

Eylemin 18. gününde Konak Belediyesi Taşeron İşçilerine, Batıgül Tunç'a, Sevil anaya yapılan saldırı ve gözaltına alınan Mücadele Birliği okurları için eylem alanında bir basın açıklaması yapıldı.

Basın açıklaması ve konuşmalardan sonra işçiler sabahki saldırıdan bu yana eylem yerinden ayrılmayan TOMA aracı, çevik otobüsleri ve belediyenin önünü kapatan zabıta araçlarına inat coşku, öfke ve kararlılıkla halaylar çekti.

19. Gün:

Saldırıdan dolayı işçilerin ellerinde az sayıda battaniye kalmıştı. Gece battaniyelerin yetersizliğinden dolayı ikişer saat nöbetleşerek dinlenilmeye çalışıldı. Yakacakları olmayan işçiler, havanın soğumasıyla birlikte çevreden topladıkları çalı-çırpı ve kasalarla ısınmaya çalıştı. Konak işçileri aynı gün saldırıya uğrayan Batıgül'e gece boyunca ikişerli üçerli ziyaretlerle yalnız bırakmadılar. Sabah saatlerinde her zaman ki gibi bir işçi ailesi yaptığı çorbayla eylem alanına geldi. İçilen çorbayla gecenin soğukluğu giderildi.

İşçiler yaşadıkları saldırıyı protesto etmek için 15 Mart günü CHP Konak İlçe Başkanlığı ve CHP İl Başkanlığı önüne yürüyüş düzenlediler. Yürüyüşün başlayacağı saatte TÜMTİS İzmir şube başkanı Şükrü Günseli ve ambar işçileri, ziyarete gelerek paletler getirdiler. Saat 12.00'da işçiler, TÜMTİS ile birlikte eylem alanından yürünmeye başladılar. Konak ilçe başkanlığında yapılan kısa açıklamadan sonra, İl başkanlığına Batıgül Tunç'a ziyarete gidildi.

Şükrü başkan, Batıgül ve kadın Konak işçileri kısa birer konuşma yaptılar. Ardından Montrö Meydanı'ndan Basmane'ye ve Konak Belediyesi'nin önüne döndü.

Saat 12.40'ta eylem alanına işçilerin geniş alan kaplamaması için bırakılan 7 zabıta aracı yerini çöp arabası ve su tankerine bırakmak için ey-

Konak Temizlik İşçileri

lem alanından çıktı. Zabıta araçlarının hareketlenmesiyle birlikte işçiler araç değişikliğine izin vermediler. Zabıta araçlarından boş kalan yerlere oturan işçiler, tankerlerin eylem alanını kapatmasını engellediler. Polislerin işçilere “müdahalede bulunuyoruz” tehditlerine karşı ise işçiler “biz buradayız” diyerek araçlara izin vermeyeceklerini söylediler. İşçilerin tepkilerine karşı 1-2 saat bekleyen çöp ve su tankeri aracı eylem alanından ayrıldı.

Saat 15.10’da BDP Konak İlçe başkanı ve temsilcileri işçileri, saat 15.40’ta da İmece-Der işçileri ziyarete geldi. Gün içinde işçi aileleri de ziyarette bulundular.

20.Gün:

Gece yine Batıgül Tunç yalnız bırakılmadı, ancak Batıgül, midesinin ağrımından dolayı hastaneye kaldırıldı. İğne ve ağrı kesici alan Batıgül Tunç, ertesi gün muayene edilmek üzere hastaneden çıkarıldı.

Eyleme yapılan saldırıdan sonra belediyenin önüne bırakılan zabıta araçlarından geri kalanlar da eylem alanından çıkarıldı.

17.30’da SES üyesi Ege Üniversitesi işyeri temsilciliği 20-25 kişilik grupla “Yaşasın Sınıf Dayanışması” sloganlarıyla ziyarete geldiler ve işçiler tarafından sloganlarla karşılandılar. İşçiler gelen destekçilerle eylemde gelinen süreçle ilgili karşılıklı fikir alışverişinde bulundular. Sağlıkçılar ayrıca gıda ve ilaç desteğinde bulundular.

Akşam saatlerinde işçiler coşkulu halaylarla ve halk oyunlarıyla eylem alanını renklendirdiler.

21.Gün:

17 Mart günü, Üç gün önce yaşadıkları saldırıyı protesto etmek için Konak taşeron işçileri, saat 12.00’de Konak Eski Sümerbank önünde bir basın açıklaması yaptı. Sloganlarla basın açıklamasını tamamlayan Konak taşeron işçileri, yine sloganlarla yasaklı Konak Meydanı’ndan Kemeraltı Çarşısı’na doğru yürüyüşe geçtiler.

“Eylem boyunca Konak’ta gezilmedik yer bırakmayacağız” diyen işçiler, Kemeraltı Çarşısı’ndan geçerken esnafın yoğun ilgisiyle karşılaştılar. Esnaf işçilere desteklerini alkışlarıyla ve ıslıklarıyla gösterdi.

Konak taşeron işçileri yolun yarısına vardıklarında, eylem alanına belediye tarafından çöp kamyonlarının bırakıldığı haberi geldi. Saat 13.45’te eylem alanına varıldığı zaman işçiler, çöp kamyonlarının oradan kaldırılması durumunda tüm araçların yol güzergâhının üzerinden geçtiği ve merkezi noktaları birbirine bağlayan Basmane kavşağını trafiğe kapatacaklarını söylediler. Ama dikkate alınmadıklarını gören işçiler, oturma eylemine başladılar.

Polis, trafiğe açılan yönden hemen saldırı pozisyonuna girerek işçilerin etrafını sarmaya başladı. Su püskürtme aracının, gözaltı aracının, beş çevik otobüsünün ve sivil polislerin yığıldığı alanda işçilere saldırıldı. Bu saldırıya işçiler ellerinden pankartı bırakmayarak “Ölmek Var Dönmek Yok” sloganıyla karşılık verdiler. Saldırı sırasında işçiler ve destekçiler yaka paça gözaltına alındılar. Gözaltına alındıkları araçlarda da sloganlarına devam eden işçilere biber gazı sıkıldı.

Yaklaşık 81 kişinin gözaltına alındığı bilgisi gelirken, Alnteri gazetesinden 1, Kızıl Bayrak’tan 4, Mücadele Birliği’nden 5 kişi, Konak taşeron

işçilerini desteğe gelen Batıgül Tunç ve işçiler gözaltına alındı.

Saldırı sonrası Konak Belediyesi takındığı tutumdan geri adım atmamaya, işçilerin eylem yerine hem çöp kamyonlarını hem de kocaman saksıları yerleştirdi. Buna rağmen, saldırı sırasında eylem yerinde bulunmayan 6 taşeron işçisi hemen eylem yerine gelerek pankartlarını açıp “Baskılar Bizi Yıldıramaz” sloganıyla eylemin devam ettiğini dosta ve düşmana gösterdiler.

Saat 17.00’de işçilere yapılan bu saldırıyı protesto etmek amacıyla içinde Mücadele Birliği’nin de olduğu birçok devrimci ve demokratik kitle örgütü Konak Belediyesi’nin önündeki eylem yerinde toplanarak basın açıklaması gerçekleştirdi.

Saat 18.20’de İzmir Büyükşehir Belediyesi’ne bağlı İz-Enerji’de çalışan park-bahçe işçileri, 20 kişilik bir grupla “Konak İşçisi Yalnız Değildir” sloganı atarak Konak taşeron işçilerini desteğe geldiler.

İşçi yakınları da saldırının olduğunu haber alır almaz eylem yerine geldiler. Bu yapılan saldırıyı ve Hakan Tartan’ı protesto ettiler. İşçi yakınları gecenin geç saatlerine kadar eylem yerinde beklemeye devam ettiler.

Gözaltına alınan işçiler gece saat 02.00 civarı serbest bırakıldı. Serbest bırakılan işçiler sloganlarla eylem alanına geldiler. Eylem alanı gece 02.20’de sloganlarla inledi. İşçiler aileleriyle bir araya gelmenin mutluluğu içindeydi. Bir yandan bir birlerine sarılan işçiler ve aileleri bir yandan da slogan atmaya devam etti.

22.Gün:

18 Mart günü sabahın erken saatlerinde kalkan işçilerin ilk yaptıkları şey gazete almak oldu. Gazetelerde kendileriyle ilgili yazan yerleri dikkatlice okudular.

İşçiler yaşadıkları saldırıyı protesto etmek amacıyla bir basın açıklaması yaptılar. “Taşeron Öldü Başımız Sağ olsun Taşeronu Gömüyoruz” tabutuyla yapılan basın açıklamasında saldırıyı kınadıklarını, yapılacak saldırıların işçileri yıldıramayacağını, her türlü saldırılara karşı eylemlerine devam edeceklerini vurguladılar.

Basın açıklamasında işçiler tarafından taşınan tabut ise “taşeron sistemi işçiyi öldürür biz de taşeronu öldürdük ve burada Konak Belediyesi önünde taşeronu gömüyoruz” diyerek basın açıklamasını bitirdiler. İşçiler basın açıklamasını bitirdikten sonra Konak Belediyesinin önünde tabutu sırtlarında taşıyarak dolaştılar.

Gün boyu işçilerin aileleri eylem alanına geldi. İşçiler yapılan saldırılara ve aşırı yağın yağmura karşın kararlı, coşkulu bir şekilde eylemlerine devam ediyorlar.

23.Gün:

Sabah saatlerinde işçiler eylem alanına getirilmiş olan çöp kamyonu ve su tankeri önüne tabutlarını taşıyarak eylem alanını genişlettiler. “Getirilen saksıları da ilerleyen günlerde barikat kurmak için kullanırız” diye espriler yaptılar. İşçi aileleri gün içinde eylem alanına gelip destekte bulundu. Gözaltında iken darp edilen işçiler sağlık kontrolüne gittiler.

Saat 15.10’da 9 Eylül Üniversitesi Hukuk Fakültesi’nden bir grup öğrenci, işçileri ziyarete geldi. 9 Eylül öğrencileri işçilere şiirler kısa bir şiir dinletisinde bulundu ve işçilerle birlikte halaylar çektiler, sohbetler ettiler. Saat 16.30’da ise TÜMTİS bağlı ambar işçileri palet getirerek destekte bulundu. Akşam saatlerinde aralıklarla sohbetler yapıldı.

Saat 22.00’ye doğru sivil polislerden işçilere, yemek yemek için açtıkları kartonları kaldırmaları konusunda uyarı geldi. İşçiler de kaldırmayacaklarını söyleyince sivil polisler çevik kuvveti çağıraraklarını söyleyerek işçileri tehdit ettiler, işçiler de buna tepki olarak halay çekmeye başladılar. Ardından da paletlerle ilgili sıkıntı çıkaran sivil polisler karşı çıktılar. İşçiler paletleri kamyonların arka tarafına götürdükten sonra ise belediyenin özel güvenlik görevlileri leri paletleri arabaya taşıyarak çaldılar. İşçilerin buna tepkisi de halaylarına devam etmek oldu.

BATIGÜL TUNÇ YENİDEN EYLEMDE

Verilen Sözler Tutulmadı!

Buca Belediyesi'nde taşeronda çalışırken sendika çalışması yürüttükleri için 6 işçi arkadaşıyla birlikte işten atılan Batıgül Tunç, işe başlatılmak için verilen sözlerin tutulmaması üzerine eyleme kaldığı yerden devam ediyor.

56 günlük eylemden sonra varılan mutabakat sonucu eyleme son veren Buca taşeron işçilerinden 6 işçi işe başlarken, Batıgül Tunç 2 aydır beklemesine rağmen "bugün git yarın gel" denilerek hala bekletiliyor. Batıgül Tunç 12 Mart Cumartesi günü CHP İl binasının önünde saat 14.00'te yaptığı bir basın açıklamasıyla artık beklemeyeceğini ve eyleme yeniden başlayarak hakkını arayacağını ilan etti: "Bir kadın işçi olarak, bir anne olarak bütün kamuoyunu CHP İl binası önünde geceli-gündüzlü yapacağım bu eyleme destek vermeye çağırıyorum. Verilen sözler tutulmadan; sendikalı, işgüvencem sağlanmadan buradan ayrılmayacağım. Bu mücadele sadece benim mücadelem değil; hepimizin mücadelesidir. Birlikte mücadele edersek zafer bizim olacak!"

"Batıgül Yalnız Değilsin" sloganıyla Batıgül Tunç'un yanına gelen Konak taşeron temizlik işçileri basın açıklamasına destek verdiler.

Batıgül, heyecanlı, kararlı ve coşkuluymdu. Gün içinde eylemi duyan pek çok kişi işçi Batıgül'ü ziyarete geldi. Konak taşeron temizlik işçileri gece boyunca ikişerli üçerli nöbetçiler olarak Mücadele Birliği'yle birlikte Batıgül'ü yalnız bırakmadılar.

Batıgül dinlenmeye çekilirken işçiler ve Mücadele Birliği okurları ateş başında sohbetler ettiler.

Saldırı...

3 gündür CHP İzmir il başkanlığı önünde eylem yapan Batıgül Tunç'a ve yanında olan Mücadele Birliği dergisi okurlarına 14 Mart günü sabah 05.30'da polis saldırı.

Yaklaşık 100 çevik kuvvet polisi, 20 kadar sivil polis ve 50'ye yakın da zabıta memuru eşyalara el koymaya çalıştı. Direnişle karşılaştılar. Zabıta ekiplerinin de müdahalesiyle pankarta, asılı resimlere ve eşyalara el konuldu. Batıgül Tunç ve Mücadele Birliği okurları gözaltına alınmak istendi.

Kısa süreli tartışmadan sonra sivil polis ekipleri Mücadele Birliği okurlarını yerde sürükleyerek eylem yerinden uzaklaştırmaya çalıştı. Bu esnada eylemci işçi Batıgül Tunç fenalık geçirerek bayıldı. Ambulans ile hastaneye kaldırılarak onu eylem yerinden uzaklaştırmaya çalışan polise, Mücadele Birliği okurları Batıgül Tunç'un üzerine kapanarak engel oldu. Sağlık ekipleri eylem yerinde sağlık kontrolü yaptı.

Daha sonra eylemlerinin 18. gününde olan Konak Belediyesi Taşeron İşçileri desteğe gelerek Batıgül Tunç'u yalnız bırakmadılar.

Sabahki saldırıda pankartına zorla el konulması üzerine "Verilen Sözler Tutulsun-Zafer Savaşan İşçilerin Olacak-Buca Belediyesinden Atılan Taşeron İşçisi" yazılı ozalıt çıktıyı eylem yerine asan Batıgül Tunç'a aynı gün içerisinde ikinci saldırı gerçekleştirildi.

Saat 14.40'ta sivil polisler eşliğinde saldıran zabıta ekipleri kağıt pankartı yırtarak bir kez daha sınıf düşmanlığını göstermiş oldu. Bunun üzerine Batıgül Tunç bir açıklama yaptı.

"Ben burada onurlu bir şekilde, çocuklarım için mücadele veriyorum. CHP il Başkanı bütün medya önünde Buca Belediyesi önündeki direnişimizde yanımıza gelerek eylemi bitirmemiz halinde bizleri sendikalı işe yerleştireceğini söyledi. Biz de onun bu sözüne güvenerek eylemimizi sonlandırdık. Ancak 6 arkadaşımız işe alındı. Ama tek kadın direnişçi olarak ben işe alınmadım. En son Konak Belediyesi Taşeron işçilerine destek verdiğim için CHP il binasından aranarak, bana 'sen Konak'taki Taşeron işçilerine destek verdin sana iş falan vermeyeceğiz' diye söylendi. Ben de verilen sözlerin yerine getirilmesi için eylemimi burada devam ettiriyorum. Hırsızlık yapmadım, çalmadım, sadece onurlu emeğimin peşindeyim. Siz devletin polisi, zabıtası asıl hırsızlık yapanlara gitmiyorsunuz nerede bir emekçi var, nerede bir eylem yapan işçi var ona saldırıyorsunuz" dedi.

Saat 17.00'de Konak Belediyesi önünde, yapılan saldırıya ve gözaltına alınanlarla ilgili bir basın açıklaması yapıldı. Mücadele Birliği Platformu'nun gerçekleştirdiği basın açıklamasına BDP, BDSP, Alınteri, Halkevleri, EDP, DİP, KÖZ, Genç-Sen ve eylemci işçi Batıgül katıldı.

Mücadele Birliği Platformu, Konak taşeron işçileri, Batıgül, BDP İl Başkanı ve saldırıya uğrayan işçi Sevil art arda konuşmalar yaptılar. Batıgül 56 günlük eylemlerini kısaca anlattıktan sonra yapılan saldırıların kendisini eylemden vazgeçiremeyeceğini, kazanana kadar eylemine devam edeceğini söyledi. Açıklamadan sonra eylem yerine dönen Batıgül daha kararlı, daha coşkulu ve daha öfkeli bir şekilde devam ediyor eylemine.

56+4. Gün

Eylemine başladığı günden bu yana kendisini yalnız bırakmayan Konak Belediyesi Taşeron Temizlik İşçileri gece saatlerinde 2 saatte bir ikişerli üçerli gruplar halinde Batıgül'ü yalnız bırakmıyorlar.

15 Mart günü saat 12.25'te Konak Belediyesi Taşeron Temizlik İşçileri CHP İlçe başkanlığının önünde yapılan saldırıları protesto ettikten sonra Batıgül'ü ziyarete geldiler. TÜMTİS İzmir şube başkanı Şükrü Günseli, Batıgül Tunç ve Konak'tan kadın işçiler art arda konuşmalar yaptılar. Ve Konak işçileri Batıgül'ün yanından yine sloganlarla ayrıldılar.

Saat 16.00'dan sonra İl başkanlığının önüne CHP delegeleri ve üyeleri uğradı ve Batıgül ile ortak yol aranmaya çalıştılar ancak İl Başkanının Batıgül'ü karalamalarıyla karşılaştılar. Batıgül yapılan bütün karalamaları boşa çıkartarak İl başkanının ne kadar ikiyüzlü ve yalancı olduğunu ortaya koydu.

56+5. Gün:

Gece boyu, geceli gündüzlü Batıgül'ün yanında bulunan Mücadele Birliği Platformu ile Konak Taşeron işçilerinden gelen ziyaretçileriyle sohbetler edildi. Geçen süreci değerlendiren işçiler eylemin hem kendileri için hem de İzmir'de taşeronda çalışan işçilere örnek olacakları kanaatine vardılar.

Saat 03.30'da Batıgül midisinin ağrısından dolayı hastaneye kaldırıldı. Hastanede iğne vuruldu ve ağrı kesici verilen Batıgül, daha sonra muayene edilmek üzere hastaneden eylem alanına geçti.

56+6. Gün:

17 Mart günü Batıgül, saldırıya uğrayan Konak Belediyesi Taşeron Temizlik İşçilerinin eylemine katıldı.

Konak işçileri Sümerbank önünde basın açıklamasını yaptı ve sonrasında Kemeraltı'nda ajitasyon yapıp bildiri dağıtarak eylemlerine destek istediler. Ancak gelen haber üzerine hemen Konak Belediyesi'nin önüne döndüler. Eylem alanının kapatıldığını gören işçiler yolu trafiğe kapatarak eylem alanlarının açılmasını istediler. İşçiler yolun tek şeridini açtılar. Polisler alanı sardı, işçileri gözaltına almaya başladı.

Yaşanan arbede sırasında yaralanarak gözaltına alınan birçok işçi ile birlikte Batıgül Tunç da gözaltına alındı. Batıgül gözaltında kaldığı süre boyunca eylem alanında destekte bulunanlar kaldı. Saat 02.00'da serbest bırakılan Batıgül Tunç ve Konak işçileri, Basmane Meydanı'ndaki eylem alanına geldiler. Batıgül yaklaşık bir saat Konak işçilerinin yanında kaldıktan sonra kendi eylem alanına iki Konak işçisi ile birlikte döndü.

Mücadele Birliği/İzmir

Ankara'da 16 Mart Anmaları

Ankara'da 16 Mart Beyazıt ve Halepçe katliamları yapılan etkinlik, yürüyüş ve basın açıklamalarıyla anıldı. Sabah saatlerinde çeşitli üniversitelerden gelen devrimci demokrat ve yurtsever öğrenciler Cebeci Kampüsü'ne girmeye başladı.

Ancak kampüs girişlerinde güvenlik önlemlerini sıkılaştıran özel güvenlikler Ankara Üniversitesi'ne bağlı diğer kampüslerde okuyan öğrencileri dahi kampüse alamayacaklarını söylediler. Bunun üzerine içerde toplanmaya başlayan devrimci öğrenciler arkadaşlarını özel güvenlik duvarını zorlayarak içeri almaya başladılar. Sık sık yaşanan arbedeler sonucunda müdahale edemez duruma gelen özel güvenlikler kimlik göstermeyen öğrencilere seslerini çıkaramadılar. Bu sırada dışarıda da çevik kuvvet ekipleri yoğun şekilde yerlerini almışlardı.

Öğle saatlerinde Siyasal Bilgiler Fakültesi kantininde müzik dinletisiyle başlayan etkinlik öğrencilerin hep bir ağızdan şarkı ve marşlar okumasıyla devam etti. Sonrasında 16 Mart Beyazıt ile Halepçe Katliamlarına ve son dönemdeki öğrenci eylemliliklerine yer verilen bir sinevizyon gösterimi gerçekleştirildi.

Sinevizyon gösteriminin ve okunan bir metnin bitmesinin ardından öğrenciler sloganlar eşliğinde Eğitim Bilimleri Fakültesi'ne doğru yürüyüşe geçtiler. Birkaç gün önce SBF kantininde ortak bir şekilde hazırlanan "16 Mart'ı Unutma Unutturma" pankartı ile Beyazıt'ta katledilen 7 öğrencinin fotoğrafları kartejin önünde taşındı. EBF'nin önünden Cebeci kampüs girişine doğru yürüyüşe geçen öğrenciler hep bir ağızdan Beyazıt Marşı'nı ve Çav Bella'yı söylediler. Kampüs girişinde yapılan basın açıklamasının ardından eylem sonlandırıldı. Eylemi Ankara Gençlik Derneği, DGH, DPG, DÖB, DYG, Ekim Gençliği, Kaldıraç, Kızıl Hareket, Öğrenci Kolektifleri, Tüm-İGD, ÖGD ve YDG örgütledi.

Öğlen yapılan bu eylemin ardından akşam saatlerinde de Sakarya Meydanı'nda toplanan devrimciler Yüksel Caddesi'ne doğru yürüyüşe geçti. Devrimci Öğrenci Birliği'nin de destek verdiği yürüyüş esnasında Ziya Gökalp Caddesi üzerinde polis barikatıyla karşılaşıldı. Polis barikatının çekilmesiyle birlikte devam eden yürüyüş Yüksel Caddesi'nde yapılan basın açıklamasıyla bitirildi.

Ankara Devrimci Öğrenci Birliği

Yaşam Alanımıza Faşist ve Keyfi Uygulamalara İzin Yok

Amed Ziya Gökalp Öğrenci Yurdu'nda öğrenciler, yurttan atılan 7 arkadaşları için eylem yaptı.

Keyfi uygulamalar yapan yurt yönetimine ikaz amacı taşıyan eylem, alkışlarla kantinde toplanmaya başladı. Eylem sloganlı yürüyüşle devam etti. Bütün yurt öğrencileri hep bir ağızdan arkadaşlarının yanlarında olacaklarını ve bundan sonraki faşist uygulamalara daha sert cevap vereceklerini haykırdılar. Bu arada yurt yönetimi, korkudan olsa gerek, ne yapacağını şaşırmişti. Öğrencilere dağılmaları yönünde uyarı yapan yurt yönetimi, öğrencilerin uzlaşmaz tavır karşısında çaresiz kaldı. Yurt bahçesinde u-

zun süre halay çekildikten sonra eylem sona erdi.

Yürüyüş esnasında "Baskılar Bizi Yıldırılmaz", "Yaşasın Öğrenci Dayanışması", "Yönetim İstifa", "Atılan Arkadaşlarımız Geri Alınsın!" sloganları atıldı. Ayrıca yurt yönetimi ve ÖGB'yi teşhir edici ajitasyonlar yapıldı.

Sonran öğrenildi ki, yurt yönetimi bu kararlılık karşısında "atılan arkadaşların geri alınacağı sözü"nü vermiş.

Öğrenciler hep bir ağızdan herkese haykırdılar "Bundan sonra yaşam alanımıza faşist ve keyfi uygulamalarla müdahale edilirse bunun hesabını sorarız!"

Sessizlik Gece Gibi

15-20 gündür kendi aramızda konuşup duruyoruz arkadaşlarla. 4-C ile ilgili Anayasa Mahkemesine bir baskı uygulanmalı diye. Seçim zamanı da yaklaşıyor. İnsanlarımız iyi niyetli düşünüyorlar. Seçim yatırımı olarak 4-C ile ilgili anayasa mahkemesi lehimize karar verir diye. Ben umutlu değilim oysa ki. Anormallik ben de mi yoksa diğerlerinde mi bilemiyorum, ama hep aykırı kaldığımın farkındayım.

Ben bir şeyler yapılması gerektiğini düşünürüm, sessizlik gece gibidir, karanlık ve korkutucu. Karanlıklarda kalmamak için arkadaşlarla haberleşip Ankara'da bir basın açıklaması düzenledik. Biz İzmir'den hareket ettik küçük bir otobüsle. Yolumuzun kesilmemesi mümkün mü? Polis eskortluğunda Ankara'ya vardık. Toplanma yerimiz Abdi İpekçi Parkı'ydı. Anayasa Mahkemesi önünde toplanılacaktı, ama polis izin vermedi. Sabah gelen arkadaşlarla Abdi İpekçi'de toplanıldı, saat 12.30'da basın açıklaması yapılacaktı.

15 Mart günü saat 12.00 gibi Abdi İpekçi'de toplanıldı. İnternete düşen haberde de, Anayasa Mahkemesi raportörünün açıklaması, "4-C anayasaya uygundur" şeklinde idi. Bu da 44.000 4-C'linin mağduriyeti anlamına geliyor. Basın açıklamasını Tekel işçisi arkadaşlarımızdan birisi okudu. Açıklamada; 4-C'nin açıklık ve sefalet olduğunu, eğer Anayasa Mahkemesinden lehimize karar çıkmazsa, 78 gün değil 178 gün daha Ankara sokaklarını dolduracağımıza değinildi. Bugüne kadar, 4-C'li olduktan sonra 13 kişinin geçim sıkıntısı yüzünden intihar ettiğine, vasıflı işçi iken vasıfsız hale getirildiğimize, 700-800 lira ile geçinmemizin mümkün olmadığına değinildi.

Basın açıklamasından sonra da meclise gidildi. CHP'den randevu alınmasına rağmen, içeriye alınmadık. Çünkü eylem için geldiğimizi, bu durumda bizi meclise alamayacaklarını söylediler. Orada da basın açıklaması yapıldıktan sonra herkes geldiği şehirlere dönmek üzere otobüslerine bindi.

Bir TEKEL İşçisi

Emekçiler Kazanacak Sosyalizm Kazanacak

Günlerden 14 Aralık 2009 Tekel direnişinin ilk Cevizli Tekel Fabrikası'nda yola çıkacağımız zaman otobüslerin yanında 4 kişi bekliyor ve bunları tanımiyorduk. Bunlar olsa olsa devrimcilerdir çünkü şekilleri ve duruşları devrimcilere benziyordu. İçimizde farklı ya da faşist dediğimiz kendilerine işçi diyen sendikacılar da vardı. Bunlara zarar verebilirler diye hemen yanlarına gidip "nereden geliyorsunuz" diye sorduk. Bize "Mücadele Birliği" dediler. Onları otobüsümüze aldık ve ilk böyle tanıştık.

Hem Ankara'da 78 gün süren Tekel direniş sürecinde hem de İstanbul'da devam eden yine 78 gün süren 2. Tekel direnişinde bizi yalnız bırakmayan öncülük eden, maddi manevi yanımızda olan bizle emeklerini paylaşan mücadeleyi büyültmeye çalışan Mücadele Birliği ve Ayışığı Sanat Merkezi çalışanlarına hepinizin huzurunda bir kez daha teşekkür etmek istiyoruz.

Dostlar bizler Ankara'ya 1-2 günlüğüne gitmiştik, bize direnişin başında siz Ankara'ya gidip 78 gün direneceksiniz deseydiler, kamera şakası yaptığımızı sanıp gülerlerdi. Sınıf mücadelesinin insanları nasıl değiştirdiğini gördük, işçilerin sırf emek değil siyasal sorunları olduğunu gördük. Kürt ve Alevi açılımında gerçek açılımı biz yaptık demek, siyasal bir talepti, halkların ve

inançların arasında bir sorunun olmadığını bize gösterdi. AKP hükümeti IMF'den ve ABD'den aldığı talimatlar sonucu sözde demokrasi adı altında "açılım, saçılım" diye diye saldırıyor. Yapılan saldırıları, faili meçhulleri, işkenceleri korurken, halkın sorunlarına sahip çıkan sanatçı, aydın ve devrimcileri cezalandırıyor.

Hem Ankara'da hem de İstanbul'da bizi yalnız bırakmayan sürekli ziyaret edip evde kendi yaptığı yemeklerle besleyen Pınar Sağ'a teşekkür edip, yalnız olmadığını, arkasında milyonlarca işçi emekçinin olduğunu belirtiyoruz.

AKP hükümeti döneminde işçi sınıfına saldırılar daha da arttı. Yapılan özelleştirmeler, esnek ve sözleşmeli iş yasaları ve son olarak basında torba yasası olarak yapılan saldırılar, emekçileri daha da sıkıntıya süşürmüştür. Bu saldırılar önümüzdeki süreçte mücadelenin ne kadar kızgın geçeceğini göstermekte. Yeter ki sınıfın içinde örgütlü olalım. Sendika bürokrasisine karşı ayrı bir mücadele oluşturup, sınıfın içinde işçi konseylerin oluşturmaktan, sürekli, kararlı, disipliniyle militan bir duruştan geçiyor.

Biz Kazanacağız, Emekçiler Kazanacak, Sosyalizm Kazanacak!

Bir TEKEL İşçisi

Valilik Önünde Protesto

Selüloz İş Sendikasına bağlı Ontex işçileri, patronun keyfi uygulamalarına ve işten atmalara karşı verdikleri mücadele sürecinde, çok çeşitli eylem yöntemleri deniyor. Önceki gün CarrefourSA'da yaşadığı polis saldırısını protesto etmek için, İstanbul Valiliği önünde bir basın açıklaması yaptı.

16 Mart günü, Beyazıt'ta katliamları protesto için yapılan eyleme destek veren Ontex işçileri, devrimci demokrat öğrencilerle birlikte, İstanbul valiliği önüne yürüdü.

Valiliğin önünde yapılan basın açıklamasında Ontex işçileri, mücadeleyi bütün baskılara karşı kararlılıkla sürdüreceklerini ve eylemdeki diğer işçilerle birleşip mücadeleyi büyütme gerektiğini vurguladılar. Eylemde "Sendikalar Bizimdir Sendika Ağalarının Değil", "Ontex İşçisi Yalnız Değildir", "Birleşe Birleşe Kazanacağız" sloganları atıldı. AVPİM'in önünde eylemde olan PTT işçileri de Ontex işçilerinin yanındaydı.

Devrimci demokrat öğrencilerin de kısa konuşmalarından sonra eylem bitirildi.

“Suçumuz İnsan Onuruna Yakışır Bir Yaşam İstemek”

“Desa İşleri... Kazandı!”, “Çelmer İşçileri... Kazandı!”, “UPS İşçileri... Kazandı!”
“Ontex İşçileri... KAZANACAK!”

24 Gün önce yaptıkları basın açıklamasında bu sloganlarla duyurmuştu seslerini Ontex işçileri.. 17 Şubat’tan bu yana işyeri önünde kurdukları direniş çadırlarında eylemlerini kararlılıkla sürdürüyor, Ontex ürünlerinin boykot edilmesi çağrısında bulunuyorlar.

Ontex işçileri kurlsız, güvencesiz çalışmaya, sendikal bürokrasiye karşı verdikleri mücadeleyi yükseltmek için her hafta Cumartesi günleri Galatasaray Lisesi önünde bir araya gelerek Taksim’deki Burger King önüne sloganlarıyla yürüyerek, taleplerini dile getiriyorlar.

12 Mart Cumartesi akşamı yine saat 18.00’de dayanışma içinde oldukları ve kendileri gibi direnişte olan taşeron PTT işçileriyle Galatasaray Lisesi önünde bir araya geldiler. “İşimizi Geri İstiyoruz, Yaşasın Onurlu Direnişimiz” yazılı pankartları ve Ontex firmasının ürettiği Canped, Canbebe, Helen Harper marka ürünleri boykota çağıran dövizleriyle Ontex’le aynı şirketler grubunda olan Burger King önüne yürüdüler. Yürüyüş boyunca yine işçilerden biri, Ontex işçilerinin işten çıkarılma sürecini anlatıp, Ontex ürünlerini boykota çağıran ajitasyon konuşması yaparken kitle de sloganlar attı.

Ontex patronunun sendikayla kurmuş olduğu çarkın dönmesi için 16 arkadaşlarını işten çıkardığını belirten işçiler verdikleri mücadelenin tüm işçi sınıfının mücadelesi olduğunu belirterek gerek alanlarda gerekse direniş çadırlarında sarı sendikaların patronlarla işbirliğine ve onların dayatmalarına karşı mücadeleyi kararlılıkla sürdüreceklerini ifade ettiler.

Geçtiğimiz hafta boykot kampanyalarına dahil ettikleri Mey İçki TPG tarafından devletten aldığı miktarın yaklaşık on katına katıldığını bunun da özelleştirmelerin kimin çıkarına yapıldığını ortaya koyduğunu belirten Ontex işçileri yurt içi ve yurtdışından gelen desteklerle eylemlerini yükseltmeye devam edeceklerini ifade ettiler.

Tüm işçi ve emekçileri Ontex ürünlerini satıldığı her yerde boykot etmeye çağıran işçiler, Ontex ürünlerini bir çöp poşetine atarak, alkış, ıslık ve sloganlarla protesto ederek eylemi sonlandırdılar.

Sağlık Emekçileri “Çok Ses Tek Yürek!”

13 Mart Pazar Günü onbinlerce sağlık çalışanı, Ankara’da toplanarak büyük bir miting gerçekleştirdi. Sabah saatlerinde tren garının önünde toplanmaya başlayan sağlık emekçileri, öğle saatlerinde Sıhhiye Meydanı’na doğru yürüyüşe geçti. Eyleme Türk Tabipler Birliği’ne bağlı sağlık örgütleri, TMMOB, TEB, Devrimci Sağlık-İş, Genel-İş, Sosyal-İş, Sağlık Emekçileri Sendikası, çeşitli üniversitelerde ve yüksekokullarda sağlık bölümlerinde okuyan birçok öğrenci de katıldı.

Mücadele Birliği Platformu’nun da bulunduğu birçok devrimci yapı mitinge destek verdi. Emekçiler meydana girdiklerinde 13 Mart 1982’de

faşizm tarafından idam edilen 3 komünist işçi önderinin isimlerinin bulunduğu “İdamlar Bizi Yıldıramaz-Ethem Coşkun-Seyit Konuk-Necati Vardar; 13 Mart Savaşçıları Yaşıyor-Leninistler Savaşıyor / Mücadele Birliği” yazılı büyük bir pankart Sıhhiye Köprüsü’nden aşağı sallandırıldı. Yürüyüş sırasında Mücadele Birliği Platformu “Emekçiler Birleşin Devrim İçin Savaşın”, “Zafer Savaşın Emekçilerin Olacak”, “Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emeğin Olacak” sloganlarıyla ve 13 Mart 1982’de idam edilen işçilerin isimlerini haykırarak yürüdü.

Performans sistemine, güvensiz çalışmaya, sağlık sektörünün özelleştirilmesine ve piyasalaştırılmasına, niteliksiz sağlık hizmetine karşı “çok ses; tek yürek” olan emekçiler ellerinde “Doktor Che’nin Yolundayız” dövizleriyle yürüdüler. Parasız ve nitelikli sağlık hizmeti vermek istediklerini söyleyen emekçiler, hastalara müşteri muamelesinin yapıldığı performans sistemini ve taşeronlaşmayı reddettiler. Miting boyunca “Grev” diye haykıran sağlık emekçileri, bu eylemin bir başlangıç olduğunu dile getirdiler. Taleplerinin karşılanmaması halinde hiç vakit kaybetmeden grev hazırlıklarına başlayacaklarını belirttiler.

Büyük katılımın sağlandığı miting Ezginin Günlüğü konseriyle sona erdi.

Mücadele Birliği/Ankara

YAŞASIN 8 MART DÜNYA EMEKÇİ KADINLARININ KAPITALİZME KARŞI SAVAŞ GÜNÜ

BIJÎ NEWROZ

